

4/2020

Láska, aká si?

*Láska sa nikdy nepýta na cenu,
podmienky žiadne nekladie,
objíma všetkých bez rozdielu,
tak plní svoje poslanie.*

*Láska sa nepýta, kto je jej hodný,
po každom náruč vystiera,
či si žobrák, či sveta mocný,
na každú bolesť lieku má.*

*Láska sa nikdy nepýta na práva,
hranice žiadne nepozná,
po odmietnutí znova vstáva,
na oltár v obeť kladie sa.*

*Láska sa nepýta, či môže vstúpiť,
kde počuje vzdych boľavý,
dotykom zotrie žialu slzy,
vylúdi úsmev na tvári.*

*Láska sa rodí len pod krížom Pána,
a mocou srdce preniká,
láska sa v službe poznať dáva,
a odmenu si nežiada.*

Alžbeta Ondusková

PRE SOBOTNÉ VEČERY

3.10.

Musíte sa narodiť znova

Ján 3,1-8

Oni budú mojím ľudom a ja budem ich Bohom (Ez 11,20b).

„Potom im dám jedno srdce a nového ducha vložím do ich vnútra; odstránim kamenné srdce z ich tela a vložím im srdce mäsité, aby chodili podľa mojich ustanovení a aby zachovávali moje nariadenia a plnili ich. Oni budú mojím ľudom a ja budem ich Bohom“ (Ez 11,19-20).

Znovuzrodenie je nevyhnutné, lebo človek je úplne skazený! Žiadne náboženstvo, žiadne skutky, ani tá najlepšia výchova, ba ani vzdelanie nenahradia nové narodenie. V Božích očiach sme všetci ľudia buď hriešnici alebo svätí, deti zmierené s Bohom alebo deti Jeho hnevu. Odpovedaj si preto nanajvýš úprimne: *Som znovuzrodená/y!?*

„Niektorí veriaci žijú navonok veľmi zbožný život, oddelení od sveta bohoslužbami, kresťanskou aktivitou a krásnymi slovami a činmi, ale napriek tomu kráčajú v tme, pretože nežijú pred trónom milosti Toho Najsvätejšieho zo všetkých, nežijú v pokání pred Bohom a vo viere v nášho Pána Ježiša Krista. Nevedia nič o narodení z Ducha. Opoprhujú Slovom o vnútornom vzťahu srdca, a tak sa vysmievajú Všemohúcemu“ (C. O. Rosenius).

Tragicky mylný je názor, že kresťanom sa stávam krstom a počas života rastiem duchovne skrze aktívny duchov-

ný život. Výsledkom dôvery v správnosť tohto učenia je duchovná slepota veriacich. Tieto ovečky nepočujú Ježišov hlas, a teda nie sú Jeho (Jn 10).

Ježiš: *„Musíš sa znovu narodiť. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť kráľovstvo Božie“* (J 3,3). Pokiaľ nevyriešime pred Bohom v úprimnom pokání naše hriechy a neodovzdáme sa celí Kristovi, môžeme sedieť v našich chrámoch stovky rokov a nebudeme Božie ovečky.

Ak chcem byť skvelým maliarom, nestačí mi štúdium maliarstva. Musím sa narodiť s talentom maľovať. Tak i pre vstup do Božieho kráľovstva je potrebné nové narodenie, ktoré do nás vloží Božiu prirodzenosť. Autorom tohto veľkolepého zázraku oživenia mŕtveho človeka je Boh. On je Darca života! Len Boh mohol Lazára vyviešť z hrobu! *Bože náš, patrí Ti nevýslovná vďaka.*

Rozhovor: Túžme po novom narodení, po tej živej vode z Ježišových rúk, posilňujme sa k týmto túžbam a dôverujme, že Pán vykoná, lebo každý, kto klope, dostane.

Svedectvo: Boh sa stará, aby v každom zbore bolo Božie dieťa. Pozvime si ho, spytujme sa úprimným srdcom, v túžbe naozaj vedieť Pravdu o novom narodení. Vďaka technike máme možnosť si vypočuť mnohé svedectvá znovu narodených svedkov Božej lásky a milosti.

Modlitba: *Otecko náš, v pokore prosíme o odpustenie hriechov pre krv Tvojho Syna. Túžime byť Tvoje deti, aby i naše srdcia boli hladné a smädné po Tebe, aby*

sme pili z kalicha Tvojej milosti radujúc sa z našej spásy. Vďaka a sláva Tebe, Bože náš. Amen.

Danka Zubčáková

10.10.

Prerod jedného zločinca – prestal potupovať a šiel cestou pokánia do neba

Matúš 27,44 + Lukáš 23,39-43

Nový začiatok na konci života... Tento príbeh poznáme veľmi dobre. Mnohokrát sa utešujeme: „*Ten náš príbuzný, či priateľ, môže aj na smrteľnej posteli uveriť a byť spasený.*“ A je v tom kus pravdy. Veď milosť je zadarmo. Boh rád ukazuje Svoju lásku a dobré srdce. On dokáže odpustiť každú minulosť. Ale s minulým zlom dáva preč aj zlo terazšie, či budúce. Zacheus sa zmenil zo zlodeja na štedrého darcu. Aj tento lotor sa prestal rúhať. Ako je to možné?

Veď zápas s vlastným vnútrom je náročný. Nemožný pre nás. Nemožný z našej sily.

Pozrite na tú zmenu. Najprv potupovali Pána Ježiša aj zločinci. Obaja. A zrazu je jeden z nich iný. Nepotupuje, teda nestavia sa k Ježišovi zhora. Naopak uvedomuje si svoje zlo. Chápe, že je dole a to právom.

Zahynulo v ňom sebestvo a pýcha tiež. Narodila sa pokora a viera. Neskutčná zmena. Ešte k tomu tak rýchlo. Je to proste zázrak.

Možno si poviete: „*Ale aj tak nemohol nič dobré vykonať, veď bol na kríži!*“

Ale čo vykonal svojimi ústami? Miliardy ľudí môžu počúvať svedectvo o jeho pokání a lepšie pochopiť Božiu

milosť, ktorá zachraňuje pred zlom. Chceme však byť **zachránení**? Pred následkami zla áno. Nechceme sťažiť naše hriechy. Ale chceme sa **zbaviť aj hriechnej** časti nášho ja? Tej sebastrednej? Tej, čo sa ženie za slávou a pýchou?

Práve keď píšem, preletela svetom správa, že cyklista Sagan stratil druhé miesto, lebo strčil súpera. Myslím, že toto meno poznáte. Slováč, ktorý bol najlepším cyklistom na svete. A snažil sa ukázať aj ako kresťan. Raz napríklad povedal: „*Vyhral som, lebo sa mi otvorila cesta, ako Boh otvoril cestu Svojmu ľudu cez Červené more.*“

Naozaj sa mu často otvárali cesty k víťazstvu tam, kde sa zdalo, že nemôže vyhrať.

Potom však opustil manželku krátko po pôrode. Duchovný pád. A po ňom prišiel pád na pretekoch. Najprv vyletel z cesty a zranil sa. Po pár mesiacoch sa síce zotavil, ale už sa mu cesty skôr ztvárajú. Aj preto strčil do súpera, lebo mu vchádzal do dráhy, ktorou smeroval k víťazstvu.

Niekedy sa modlím za Sagana. Nie aby vyhral, ale aby sa duchovne prebudil a vrátil k manželke. Víťazstvá sú len cestou k pýche, kým návrat k rodine láskou. Svetáci povedia: „*Láska sú pocity a keď si to s ňou už neužíval, tak láska skončila.*“, ale od Ježiša vieme, že láska je skôr zodpovednosťou. Ochotou vnímať potreby druhého a riešiť ich. Dobré pocity potom prídu. Hlbšie a krajšie, ako tie, čo dáva užívanie si.

Ale modlím sa aj za seba. Nepovažujem sa za lepšieho. Tiež ma to láka k výhram a pýche. Potrebujem Ježiša, aby nad tým v mojom živote víťazil viac a viac. Modlime sa za každého z nás, aby sme mali nakoniec tú správnu pokoru

a vieru. **Lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.**

Modlitba: *Odpusť, Bože, že sa niekedy nechceme prerodiť, ale držíme sa svojej pýchy. Buduj v nás tú správnu vieru, ktorá prúdi z pokory a je činná skrze lásku k Tebe a blížnym. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh vyvádza z pýchy a pokoruje.

Rozhovor: Z čoho sa potrebujeme preroditi? Je vôbec možné, aby sme sa zmenili? Ak áno, ako? Zažili sme už nejakú zmenu, ktorú vykonal Boh v nás, alebo niekom inom?

Podporujme sa: Modlitbami a svedectvami, aby sme boli premieňaní.

Prosme za: Školstvo, hlavne cirkevné, aby žiaci a študenti zažili hlavne premenu riadenú Kristom.

Peter Dubec

17.10.

Byť ako Kristus

1.Jána 5,2-4

„Podľa toho poznávame, že milujeme Božie deti, keď milujeme Boha a plníme Jeho prikázania“ (1Jn 5,2).

Boh si nás znovuzrodil pre Seba. Sme Jeho deti! Máme odpustené! Radosť nevýslovná! Ktosi nám však túži radosť zo spasenia vziať! Úhlavní sú to nepriatelia: Svet, naše telo a satan! A Pán Ježiš hovorí: *„Nebojte sa! Podťe za Mnou! Len tak máte šancu vytrvať a zvíťaziť. Áno, je to cesta plná nielen ruží, ale i trnía, Ja však budem s vami. Vždy! Podáte mi ruku? Chcete?“*

„Budte MI svätí (oddelení), lebo Ja, Hospodin, som svätý“ (3M 20,26a).

Boh každé Svoje dieťa, ktoré CHCE prejsť i ohňom skúšok, posväcuje. A my chceme! Veď Jeho láska nám dáva túžbu od šťastia lietať! Božie deti túžia byť ako Kristus, ktorý za ne išiel až na kríž. Božie deti vedia, že len vtedy, ak sa posväčujú v Bohu, je ich kresťanstvo hodnoverné a Bohu milé.

Ako sa posväcovanie prejavuje v našom praktickom živote? Že sa meníme postupne viac a viac na iných než je svet, ako sú náboženski veriaci. Boj o svätosť je beh na celý život v časnosti. Tá svätosť Božia sa dotýka absolútne každej oblasti našich životov! Mravnej čistoty: v manželstve, v čistote reči, v rozhodnutiach i postojoch, v poctivej práci, v milovaní všetkých ľudí, v múdrom vykupovaní času pre Boha a Jeho kráľovstvo... Naša viera má byť soľou a svetlom. A dávanie? Komu vďakou preteká srdce, ten i cez štedré dávanie túži budovať Boží dom. Kázeň na vrchu (Mt 5-7) by sme mali dôkladne poznať, lebo je Ježišovým programom, ktorý si máme nielen čtiť, ale žiť ho.

Neraz prechádzame púšťou a trnám. Bojujeme ako levy s hriechom, lebo túžime páčiť sa Bohu. Zlyhávame a v pokání z milosti Božej vstávame, túžime vytrvať až do konca. Podľa tohto ovocia poznať Božie deti. Túžbou Božieho srdca totiž je, aby z našich životov bolo odstránené všetko, čo prekáža našej duchovnej zrelosti, životu na slávu Božiu. **Pamätajme! Bez posvätenia nikto neuvidí Pána** (Žid 12,14).

„Ako práve narodené nemlúvniatka túžme po duchovne čistom mlieku, aby sme ním rástli na spasenie“ (1Pt 2,2).

„Byť ako Kristus je jediné na svete, pre čo sa oplatí žiť“ (H. Drummond).

Rozhovor: Sme svätí? Podľa čoho vieme, že sme svätí? Aké máme pochybnosti? Ako ich môžeme odstrániť?

Svedectvo: Ak si budeme hovoriť o našich túžbach a skúsenosti – byť ako Ježiš, požehnané i neúspešné, veľmi nás to bude obohacovať a povzbudzovať. Hovoríme i o tom, ako sme sa cítili pri zdare i pri nezdare, čo nám pomohlo k ďalším bojom, ako sme riešili naše zlyhania, či sme činili pokánie a ak áno, aký duchovný prínos nám prinieslo.

Modlitba: *Drahý Ježiš, Spasiteľ a môj Pán! Pomôž mi, prosím Ťa, aby mi bolo úplne jasné, že Ti patrím, že ma miluješ, že počuješ moje pokánie a odpúšťaš mi všetky moje hriechy. Veľmi Ťa prosím, nech moje slová a skutky, celý môj život svedčia o tom, že patrím len Tebe. Amen.*

Danka Zubčáková

24.10.

Zacheov nový začiatok

Lukáš 19,1-9

Správanie Pána Ježiša sa nám neraz zdá kontroverzné, pohoršujúce a poburujúce. Pretože my by sme na Jeho mieste konali úplne inak. Prečo sa zastavil práve pri strome, na ktorom bol colník Zachej? Prečo sa rozhodol, že u neho bude obedovať? Vlastne sa k nemu pozval. Aj verných okolostojacich židov to pohoršilo a možno právom: **Všetci, ktorí to videli, reptali:** „*K hriešnemu človeku si vošiel oddýchnuť*“ (Lk 19,7). Áno, je pravda, že Zachej sa vyštveral na ten strom hlavne kvôli tomu, že bol malej postavy a „**chcel vidieť Ježiša, aby vedel, ktorý to je**“ (Lk 19,3). No a? Osobne si myslím, že drvivá väčšina ľudí, ktorí tam lemovali cestu,

tam bola z toho istého dôvodu, tak prečo práve on? Náš ľudský pohľad – žiaľ často plný ľudského, prízemného súdu. Ale Boh vidí veci úplne inak. Veď podobnú lekciu musel dostať aj prorok Samuel, keď ho Hospodin poslal do domu Izaja, aby jedného z jeho synov pomazal za nového kráľa nad Izraelom. Keď ten uvidel prvorodeného, vysokého a urasteného Eliaba, hneď si pomyslel: „**Iste pred Hospodínom stojí Jeho pomazaný! Hospodin riekol Samuelovi: Nehľad' na jeho výzor a na výšku jeho postavy; tohto som zavrhol, lebo nepozeram na to, na čo pozerá človek. Človek totiž hľadá na to, čo je pred očami, Hospodin však hľadá na srdce**“ (1Sam 16,6-7).

Zachej bol pripravený, jeho srdce bolo pripravené a Ježiš to vedel. Preto Mu bolo jedno, čo si myslia a šepkajú ľudia naokolo. Povedal Zachejovi: „**Zachej, pod' chytro dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome**“ (v. 5). Zvyšok príbehu poznáme a Pán mohol s radosťou konštatovať: „**Dnes prišla spása do tohto domu, veď aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť, čo zahynulo**“ (v. 9-10).

Čo si z toho príbehu vezmeme my, drahé sestry a bratia? Dovoľme, aby nás viedol Duch svätý k ľuďom, ktorí sú pripravení? Ku tým, ktorí sú otvorení počuť Božie slovo, aj keď sa to tak na prvý pohľad vôbec nemusí zdať? Pretože my vidíme len „fasádu“, tvár, výraz, postoj, slová. A tie nás neraz oklamú, lebo človek si málokedy prizná sám od seba, že potrebuje Spasiteľa, potrebuje poznať Boha, potrebuje zmenu srdca a charakteru, potrebuje novú šancu. O to viac sa to týka mužov, pretože oni v drvinej väčšine city najavo nedávajú – pokladajú to za slabosť. A pri tom ich srdce tak často volá po lepších

Čo staré pominulo? Sme v Kristovi?

2.Korinským 5,17

hodnotách, po obnovení zlomených vecí a uzdravení zranení. Len to nedokážu komunikovať. Boli by sme prekvapení, kolík túžia „*vidieť Ježiša*“, neraz aj vylezú na ten svoj „*strom*“, či Ho niekde neuvidia. A žiaľ, a to je tragédia a fatálne zlyhanie cirkvi, my, ako veriaci, nie sme vedení, motivovaní a učení, aby sme išli von, za múry kostolov k hľadajúcim a volajúcim Zachejom. A keď aj ideme, vôbec nevieme rozoznať, ktorí sú tí „Zachejovia“ v tom dave ľudí, ktorý ide okolo nás.

Modlime sa, nech máme slúžiace a roztrhnuté srdcia pre hľadajúcich a po večnom živote s Bohom túžiacich ľudí. Sú okolo nás a Pán nás – Svoj ľud – ku nim posielal. A ide o veľa, ide o večný život, teda ide o všetko. Žehnám nám, aby sme mohli byť mnohokrát pri tom, keď zaznie to nádherné slovo: „*Dnes prišla spása do tohto domu, veď aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť, čo zahynulo*“ (v. 9-10).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť, Bože, že sa príliš pozeráme na to, čo je pred očami a málo na srdce, ktoré Ty vieš obnoviť. Odpusť, že príliš súdime a reptáme na milosť. Ďakujeme, že nás zachraňuješ, lebo to všetci potrebujeme. Amen.*

Svedectvo: Ako má Pán Ježiš vyviedol z hriechu k novému začiatku.

Rozhovor: Posudzujeme ľudí podľa minulosti, alebo podľa toho, čo s nimi môže Pán Boh vykonať?

Podporujeme sa: V prijímaní správnych ľudí. Modlime sa, aby sme ich oslovili a povzbudzujeme sa Evanjeliom, nech nesúdime, ale pomáhame im rásť vo viere a svätosti.

Prosme za: Rómsku misiu.

Radi sa zbavujeme starých vecí? Keby niekto nazrel do nášho bytu, na povalu, či do pivnice, čo by uvidel? Dostatok materiálu na blší trh, alebo na otvorenie starinárstva? Samozrejme, že sú veci, ktoré majú pre nás citovú, či historickú hodnotu, ale odkladať každú stoličku, knihu, pohár či obrúsok, hračky alebo oblečenie... mohli by sme pokračovať. Predstavme si, že sa ideme sťahovať do nového, krásneho domu. Čo si zo sebou vezmeme, a čo definitívne vyhodíme, alebo sa toho zbavíme? Odpoveď nechám na každom z nás.

Podobné prípady či príbehy poznáme asi všetci a mnohé sú viac alebo menej úsmevné. Dnešný text nás ale posúva do roviny, kde ponechávanie si starých vecí môže mať fatálne následky. V Kristovi sme „novým stvorením“.

Máme novú identitu, totožnosť, novú bydlisko v nebi, nové hodnoty a priority, nový pohľad na svet a na život. Ruku na srdce, ako je to ale s tým všetkým starým, v čom sme doteraz žili? V čom sme chodili možno desiatky rokov? Nie je to také jednoduché, však? Božie slovo a Pán nám ale hovoria veľmi jasne: „*Musíte sa všetkého starého zbaviť! Musíte zatvorit' všetky staré dvere a zapečatiť ich krvou Baránka, nesmiete už dávať miesto diabluvi.*“

„*Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadostí svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní*“ (Ef 2,3). Alebo o dve kapitoly ďalej Pavol zdôrazňuje: „*Preto teda hovorím a svedčím v Pánovi: Nežítte už viac, ako poha-*

nia žijú v márnosti svojej mysle... zložte starého človeka podľa terajšieho života, rušiaceho sa v zlých, klamných žiadostiach, obnovte sa duchom svojej mysle a oblečte nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy“ (Ef 4,17-24). Zložme starého človeka s predošlým spôsobom života – a všetci dobre vieme, aký to bol život: v nepriateľstve voči Bohu, vo vzbure a rebélii, v radosť z toho, že môže iným robiť zle a žiť v hriechu. Ale toto všetko je už preč, toto už pominulo, je to minulosť. Tak to Pavol zdôrazňuje v liste do Kolos: „**vytrhol nás z moci tmy** (Kol 1,13). Boh nás doslova vytrhol, vychvátil z moci temna, diabla. A urobil niečo nádherné: „**a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna.**“ A v Ňom, v Jeho Synovi, máme všetko: „**V Ňom máme vykúpenie, odpustenie hriechov**“ (Kol 1,14). Veď predsa „**Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ňím všetko?**“ (Rim 8,32). Pre každého, kto vie, že je v Kristovi „**nastali nové veci.**“ Boh nám daroval obrovské zaslúbenia, otvoril nám „**oči srdca**“, aby sme vedeli, „**k akej nádej sme povolani**“ (Ef 1,19) a dal nám nový rozmer života: „**aby Kristus prebýval vierou vo vašich srdciach, a vy, zakorenení a založení v láske, aby ste mohli so všetkými svätými vystihnúť, aká je to šírka a dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie; aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou**“ (Ef 3,17-19).

Premýšľajme nad týmito slovami Písma a nech nás Duch Svätý uistuje, že sme Božie deti, že staré sa pominulo. A keď nás bude diabol pokúšať „**starým spôsobom života a zmysľania**“ a budme si istí, že bude, máme Pána Ježiša Krista

a moc Ducha Svätého, veď predsa: „**väčší je Ten, ktorý je v nás, ako ten, čo je vo svete**“ (1J 4,4).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť, Bože, že nechávame príliš veľa priestoru diablovej. Posilňuj nás na duchu, nech mu odolávame a nech v nás nepanuje telo, ale Duch Svätý. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh posilňuje na duchu.

Rozhovor: Čo staré pominulo? Čoho sa nechceme vzdať?

Podporujme sa: V poznávaní, že veci starého človeka nemajú cenu a je dobré sa ich vzdať, aby malo miesto niečo lepšie.

Prosme za: Univerzity, aby počas štúdia poznali ľudia Boha.

7.11.

Vyčistíme starý kvas, aby sme boli novým cestom

1.Korinským 5,7

Mnoho ľudí si myslí: „*Ježiš bol za nás obetovaný a to je všetko. Od nás sa už nič neočakáva. Už sa len budem správať ako ostatní, nech zapadnem.*“

Ale Boh nás skrze Bibliu smeruje k niečomu inému. Od povrchného správania k hlbokaj premene vnútra. Možno sa pýtate: „*Načo? Veď sme spasení skrze vieru.*“

Áno, spasení sme vierou v Ježiša. Môžeme však aj veriť v Krista, aj ignorovať Jeho požiadavky? Jeho dobré rady? Jeho prácu v nás? A pri čistení vnútra ide o **Jeho prácu v nás**, lebo sami ju nezvládneme. Nemáme šancu. Ale máme Jeho. A On šancu má, keď vierou otvorí-

me srdce. Vierou v Neho. Vierou, že keď On pracuje v nás, stane sa to najlepšie, čo sa môže stať. Keď On vládne v našom vnútri, deje sa to najlepšie pre nás, aj pre svet. Práve táto viera nás zachraňuje, ale aj mení. Prečisťuje zvnútra.

Určite ste si všimli, že v našom verši je narážka na Večeru Pánovu, ktorej korene siahajú až do čias Mojžiša, keď krv baránka zachránila pred smrťou. V dome však nesmeli mať kvas, ktorý je obrazom hriechu. Aj nášmu duchovnému domu sa vyhne anjel smrti, keď nás chráni krv Baránka. Boh však očakáva, že nebudeme nakvasení ničím nesprávnym. Že to zlé nebudeme chcieť.

Pokiaľ ide o telo, túžime, aby v ňom kvasili baktérie, či vírusy? Chceme, aby „kvasila“ korona? Nechceme. A nemali by sme chcieť, aby v duchu kvasil hriech – choroba vnútra. Nevidieť ho, na rozdiel od telesnej nemoci, ale je nebezpečnejší, lebo vedie k večnému zatrateniu. Nebezpečný kvôli pokrytectvu, ktoré sa tak dobre utají, až máme pocit, že sme v poriadku a nenecháme sa liečiť.

Kvas robí chlieb mäkším a sladším. A hlavne ho zväčší. Kilo nakvaseného cesta vyzerá ako niekoľko kíl nenakvaseného. Lenže stále je to len kilo. Nedá viac energie. Hoci budeme mať pocit, že sme toho prijali viac. Len pocit, ale nie pravdu. A Ježiš je pravdou.

Aká je teda pravda o nás? Čo kvasí v našom vnútri? Kvasí pýcha a pokrytectvo? Premáha nášho ducha telesnosť? Prečítajme si Galatským 5 a Rímskym 8. To sú veci, ktoré vedú ku skaze. Nie, nebojme sa, že keď ich nájdeme, sme stratení. Práve naopak. Pán Ježiš zachraňuje tých, čo sa odkryjú. Nachádza tých, čo duchovne umreli na chorobu hriechu, aby ich znova oživil.

Pustime Ho teda vierou do nášho vnútra, aby z nás odstránil starý kvas a naplnil Svojím Duchom.

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že si prišiel spasiteľ, čo bolo zahynulo. Odpusť, že som nechal/a v sebe niečo dôležité umrieť a nahradil to zlý kvas hriechu. Očisti ma a obživ, nech Ti dobre slúžim a radujem sa z Tvojej lásky a Stvorenia. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Pán Ježiš očistil a zbavilo ma to zlých myšlienok.

Rozhovor: Keď v sebe nachádzam kvas hriechu, čo robím? Ako ho prinášam ku Kristovi? Čo sa potom deje?

Podporujeme sa: Vo viere v Krista. Nech Ho s dôverou vpúšťame do svojho vnútra.

Prosme za: Cirkev, aby sa zbavila každého kvasu hriechu.

Peter Dubec

14.11.

Umreli sme, aby sme ožili slobode Ducha

Rimanom 7,6

Slová o smrti sú vždy nepríjemné a neraz v nás vyvolávajú zvláštne nepríjemné pocity. Platí to o to viac, keď sa bavíme o našej vlastnej smrti. Božie slovo sa ale o tejto téme vôbec nebojí hovoriť, naopak, neraz o smrti hovorí bez servítky a stavia nás pred nepríjemné skutočnosti. Pri tejto úvahe mi napadol citát od veľkého Božieho muža minulého storočia Leonarda Ravenhilla, ktorý okrem iného povedal: „Ježiš neprišiel na tento svet preto, aby zo zlých ľudí urobil dobrých. Prišiel na tento svet, aby z mŕtvych ľudí urobil živých.“ Ako to myslel? Verím, že pri tomto pre-

mýšľaní mal okrem iného pred očami slová apoštola Pavla z listu Efezským: „*Aj vy ste boli mŕtvi vo svojich priestupkoch a hriechoch, v ktorých ste kedysi žili podľa ducha tohto sveta, podľa kniežata nadvemskej mocnosti, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch*“ (Ef 2,1-2).

Každý jeden z nás sa narodí mŕtvý pre vzťah s Bohom. To je realita duchovného sveta, nech si o tom myslíme, čo chceme. Neznášame Boha, nenávidíme Božie pravidlá, je v našej hriechnej povahe sa búriť a byť v rebélii. Slúžime telu a svetu a robí nám to radosť. Presne, ako to popisuje Pavol: „*Medzi nimi sme aj my všetci kedysi konali podľa žiadostí svojho tela, keď sme žili podľa záľub tela a mysle, a boli sme od prirodzenosti deťmi hnevu, tak ako aj ostatní*“ (Ef 2,3).

Tu je namieste otázka, na ktorú potrebujeme poznať odpoveď, pretože na tejto odpovedi závisí naša večnosť: „*Vieme, že sme zomreli s Kristom? Môžeme vierou a z presvedčenia srdca vyznať s Pavlom: „Ak ste teda boli spolu s Kristom vzkriesení, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha. Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi. Lebo ste umreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu*“ (Kol 3,1-3). Svedčí nám Duch Boží, že náš „*život je skrytý s Kristom v Bohu*“? Že nasledujeme Pána ako Jeho učeníci, tak ako nám ON povedal: „*Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho*“ (Mat 10,39).

Pozor, tu sa nič nehovorí o chodení do kostola, o spievaní piesní, dávaní milodarov, dokonca ani o čítaní Biblie. Nerieši sa tu ani, či sme boli pokrstení ako deti, či sme to potvrdili (aspoň formálne) v konfirmácii. Boh sa pýta, či sme „*umreli s Kristom*“? Nič viac a nič menej. Či sme svoje túžby, plány, sny dali na kríž, aby tam zomreli

a vzali sme si Božie plány, túžby a sny. O to tu ide. Tu nemá miesto žiadny formalizmus ani tradícia. Ako podotýka L. Ravenhill zo svojho pozorovania a svojej služby: „*Sú mŕtvi. Spievajú o Bohu, hovoria o Bohu, ale sú mŕtvi. Vôbec nemajú živý vzťah s Bohom.*“

Bez osobného vzťahu s Kristom je to len cesta do zatratenia. Je teda „*náš život ukrytý s Kristom v BOHU*“? Kričí to náš život, naše túžby, naše srdce a naše skutky? **Hľadáme celou svojou myslou to, čo je hore?** Samozrejme, že nedokonale a ľudsky, s pádmi a zlyhaniami, ale celým srdcom, v pokání a túžbe? O to ide. Boh vidí pohnútky nášho srdca, a Duch Svätý je pri nás, aj v tejto chvíli, aby nás na tejto ceste viedol, podopieral, usmerňoval, povzbudzoval či napomínal. Ako milované, vzkriesené, nové Božie deti. Sláva za to Pánovi.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že môžeme byť ukrytí v Kristovi a mať v Ňom nový život. Odpusť, že si to málo vážime a tak padáme do starých hriechov. Obnovuj nás. Naplňaj vierou, že je lepšie byť v Kristovi a mať telesnosť ukrižovanú, posilňuj Duchom, nech to žijeme. Amen.*

Svedectvo: Ako sa zmenil môj život, keď bol ukrytý v Kristovi.

Rozhovor: Čo staré v nás musí umrieť?

Podporujeme sa: V premene života pod vedením Ježiša.

Prosme za: Misijné organizácie.

21.11.

Nové víno do nových mechov

Matúš 9,17

(Na úvod poznámka: Evanjelický preklad – *nádoby. Mechy* – archaické slovo,

dnes používame slovo *vrecia*. Kralickí boli predvídavi a použili už vtedy slovo **nádoby**. Podobné je to aj s pomenovaním **nové víno**. V podstate sa jedná o tzv. *burčiak*, nevykvasené víno, ktoré ešte pracuje, čistí sa a pritom sa rozpína, zväčšuje objem. Vykvasené nové víno síce ešte potrebuje opateru, ale môžeme pokojne naliať do akýchkoľvek nádob, už sa nerozpína, už je pokojné. Nie som síce vinár, ale tak nejako to je.

Prečo to spomínam? Má to význam vo vzťahu k evanjeliu. Ak je evanjelium novým vínom a ak nové víno je burčiak, ktorý kvasí a čistí sa, rozpína, a ak Ježiš prináša evanjelium – nové víno, alebo dokonca ak ON sám je novým vínom, – tak potom nám to niečo hovorí.)

A teraz k textu: Je to rozhovor Ježiša s učeníkmi Jána Krstiteľa krátko po posedení u colníka Matúša, ktorý sa práve rozhodol nasledovať Ježiša. Na posedení v Matúšovom dome sú prítomní prevažne colníci a hriešnici. V 9-10. verši je zaznačená námietka farizejov voči Ježišovmu správaniu. Farizeji majú pocit, že Ježiš sa správa „nenábožensky“. Nerobí rozdiel medzi zbožnými a bezbožnými, dokonca sa pridáva na stranu „bezbožných“. Porušuje všetky dovtedajšie náboženské predstavy zbožných. Začína niečo nové, čo tu ešte nebolo. Prezентuje akýsi nový vzťah k Bohu a Jeho prikázaniam. Akési „civilné“ náboženstvo, alebo „nenáboženské“ správanie. Iste sa o tom mnoho hovorilo vo verejnosti. Zdá sa, že Ježišovo správanie sa páčilo „bezbožným“, ale nepáčilo sa „zbožným.“

Bola tu aj ďalšia skupina okolo Jána Krstiteľa, ktorý kázal krst pokánia a mal množstvo prívržencov. Dnes by sme ich menovali *prebudenci*, či dokonca *charizmatici*. Ale aj Ján všetko robil ináč než Je-

žiš. Jánovo kázanie a krstenie bolo nejako v súlade s učením farizejov a ich zákonníkov. Dnes by sme povedali, že aj Ján bol „na pôde cirkvi“, ibaže zbožnejší a horlivejší. Ježiš však bol akoby „mimo cirkvi“.

A tak s Ježišovým posedením u Matúša mali problém a zmätok v hlave aj Jánovi nasledovníci. Prišli za Ježišom, aby im vysvetlil, ako to je. Čo to vlastne učí, ako sa to vlastne správa. Veď je to mimo všetkého, čo tu bolo zaužívané ako cesta viery a zbožnosti.

Ježiš im to vysvetľuje na príkladoch starého a nového. Vysvetľuje im, že to, čo ON hovorí, je naozaj niečo úplne nové a úplne iné. ON neprináša nejaké nové náboženstvo, ale niečo úplne iné – **nové víno** – lásku. Skutočná láska je ako nové víno – neznáša formy, je búrlivá, živá, čistá, vrúcna, úprimná. Kvasí ako mladé víno, očisťuje sa od každej nečistoty, neúprimnosti, nevernosti.

Preto vyžaduje nové formy. Nie predpisy, nie zvyk, ale oddanosť a vernosť, obetavosť a vrúcnosť. Nie šaty, ale srdce. Nie slová, ale skutky. Nezotročuje sebestvom, ale oslobodzuje seba-obetavosťou. **Nehľadá svoj prospech**, ale prospech milovaného. Nepanuje, ale slúži. Poskytuje istotu. Nikdy nezovšednie, nikdy neprestane, nikdy sa z nej nestane zvyk, či tradícia (1Kor 13,8).

Láska hľadá toho druhého. Aj strategického, aj iného. Ježiš hovorí: *Preto som sedel u Matúša s colníkmi a hriešnikmi, aby som vám naznačil a ukázal, akým náboženstvom je láska. Akú prináša radosť, porozumenie, ako prijíma toho druhého – bez podmienok. Ja som prijal Matúša a Matúš prijal mňa.*

Ja vám prinášam nové náboženstvo, ktoré sa menuje láska. Láska, ktorá je trpezlivá, dobrotivá, nezávidí, láska sa

nevystatuje a nenadáva; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nezmysla zle, neraduje sa z neprávosti, ale teší sa s pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádejá, všetko pretrpí (1Kor 13, 4-7). Láska, ktorá prináša ovocie Ducha: *radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť a tomu podobné* (G 5,22-23).

Toto sa nezmestí do vášho náboženského spôsobu myslenia, do vášho náboženstva, zvykov a tradícií. To sú staré nádoby, ktoré ju neudržia, ktoré roztrhá. Uvažujte a učte sa novému náboženstvu, náboženstvu Otcovej lásky. A rýchlo spoznáte rozdiel.

Josef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si láskou a že si prišiel v Kristovi, aby si ňou oslobodil ľudí seba-obetavosťou. Aby si posunul ich pohľad od zvykov a tradícií k tomu, čo je naozaj dobré pre všetkých a pomáha všetkým. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh posunul od skutkov náboženstva k láske.

Rozhovor: Aké je naše prežívanie kresťanstva? Sústreďujeme sa na seba a svoje zvyky, alebo na tých, čo potrebujú spasenie, alebo inú pomoc?

Podporujme sa: V pomoci svetu, aby naše kresťanstvo bolo plné činnej lásky.

Prosme za: Diakoniu a iných ľudí, ktorí pomáhajú v mene Ježiš.

28.11.

Nový začiatok mesta, ktorému hrozil zánik

Jonáš 3,1-10

Prorok Jonáš to nemal vôbec jednoduché. Predstav si, že sa ocitneš na chvíľu

v jeho koži. Máš ísť zvestovať skazu a Boží súd do nejakého hriešneho mesta, ktoré už dávno zabudlo, kto je Boh a žije úplne chaotický a bezuzdný život. No neviem, či by som si aj ja radšej nesadla do nejakého lietadla, ktoré by ma rýchlo odviezlo čo najďalej od určeného cieľa. Pán Boh však má Svoje prostriedky, ako nás použiť, aj keď sme najmenej použiteľní. Naša múdrosť, svojvôľa a tvrdohlavosť nás často dostávajú presne tam, kde by sme nemali byť a tak sa často míňame svojho poslania a najradšej by sme si hovelí v podpalubí lode, spokojne si spin-kajúc a snívajúc sladké sny.

Ako však môžeme vidieť, Pán Boh poriadne zatriasol prorokom Jonášom (a nie iba raz), aby sa prebudil a zvestoval Jeho slovo na mieste určenia. Na tom mieste, v tom meste, ktoré smerovalo kvôli nečistému spôsobu života ku svojmu koncu, lebo Pán Boh nenávidí hriech. Ale aj tu vidíme Jeho lásku, lebo nechcel zničiť ľudí, chcel im dať novú šancu na iný – správny začiatok. Aj nami veru musí občas poriadne zatriať, aby sme sa prebrali z driemot a duchovného spánku.

Pán Boh, či už použije človeka, či nie, vždy a vo všetkom sa deje Jeho vôľa. On hľadá na srdcia, ochotné sa poddať Pravde a odvrátiť sa od zlého, On vždy ponúka nový začiatok. Pán Ježiš sa stal týmto novým začiatkom pre padlé ľudstvo. Mohli prestať obete zvierat, nemusí už tiecť žiadna krv. Stačí si roztrhať tvrdé putá nášho srdca a hľadať odpustenie hriechov v Jeho obeti. Obyvatelia Ninive dostali novú šancu. Kajali sa a poddali sa pod Božiu ruku. A On ich omilostil, odpustil im viny a prijal do Svojho milosrdenstva a lásky. Takisto aj nás. Jeho láskou sme boli pritiahnutí k Nemu. On

uspôsobil v nás pokánie a lútosť nad našou telesnosťou a z nej vyplývajúcich žiadostí i prehreškov. On nám odpúšťa každý hriech a ponúka každý deň nový začiatok v Jeho Duchu.

„A môj ľud, po mne pomenovaný, sa pokorí, bude sa ku mne utiekať a odvráti sa od svojich zlých ciest, vypočujem ho z nebies, odpustím mu hriech a jeho zem uzdravím“ (2Kron 7,14).

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, oslavujeme Ťa a vebíme za Tvoju lásku k nám, keď si sa sklonil k hriešnemu ľudstvu a vydal Svojho Syna ako čistú, svätú obeť, aby sme v Ňom dosiahli odpustenie svojich hriechov a život večný. Ďakujeme, že i dnes trvá čas milosti, aby sme mohli hlásať v moci Ducha Svätého evanjelium na záchranu hynúcich. Daj nám, Pane Ježišu, pokorné a poslušné srdce, aby sme vykonali to, čo máme vykonať. Odpusť nám našu lenivosť, pohodlnosť a tvrdohlavosť, keď sa Ti vzpie-rame a chceme kráčať za vlastnou hlavou. Pomôž nám, aby sme pochopili Tvoju vôľu v našich životoch a tak vykonali to, k čomu sme boli povolani a pomazaní! Amen.*

Rozhovor: aké poslanie vidím vo svojom živote

Modlime sa za: poslušnosť, aby sme boli použiteľní na Božej Vinici

Alica Pipperová

5.12.

Ján – Syn hromu sa zmenil na apoštola lásky

Marek 3,17

Hrom je sprevádzajúci úkaz blesku. Blesk je viditeľný, a hrom počutelný. Je zaujímavé, že Pán Ježiš nazýva Jána a jeho brata Jakuba, Synmi hromu.

Ak sa so slovom **hrom** pohráme, vznikne veľa zaujímavých slovíčok: **hromžiť**, **hromotík**, **hromada** – kopa ako aj miera, **hromadiť**, **hromobitie** – ako aj spoločná palba, **hromovať** (nadávať), **hromovládca** (Boh), **hromový** vo význame silný, zdatný, a mnoho iných ponúka naša ľubozvučná slovenčina.

Neviem, aký bol Ján v tom čase, keď stretol Pána Ježiša, či mal taký silný hlas ako hrom, či často hromžil, alebo hromadil? Dôležité však je, aký/á som ja, kým stretnem Ježiša. Tieto synonymá aj mňa zrazu usvedčujú: ako často hromžím, ako často hromujem (nadávam), som občas ako hromobitie a všetko dookola pobijem? Každý sa musíme pozrieť do vlastného zrkadla a priznať si skutočnú pravdu o nás:

„Všetci (sme) zhrešili a nemajú (nemáme) Slávy Božej!“ (Rim 3,23).

Tu by sme mohli všetci padnúť do depresie a odsúdenia, akoby pre nás nebola možnosť záchrany a nápravy. Ale vďaka Bohu za to, že to celé nenechal na nás, ale mal to najlepšie riešenie:

„Ale ospravedlnení bývajú zdarma z Jeho milosti, skrze vykúpenie v Kristovi Ježišovi“ (Rim 3,24n).

Ak nás premení dotyk nášho Majstra, ak nás On nazve Synmi Hromu, môže to znamenať i to, aby sme nemlčali, ale silným – hromovým hlasom o tom hovorili, čo pre nás On vykonal a aj koná každý deň. Aby sme nemlčali, akého Boha máme, aby aj naše okolie dostalo chuť to vyskúšať. Áno, máme pozdvihnúť svoj hlas proti nepravosti, pomenovať hriech hriechom a zvestovať Božie Slovo vhod, či nevhod! Ak my budeme mlčať, kame- ne budú kričať! Beda nám, ak sme zapáli na svojich kresťanských vavrínoch, vystačíme si s náboženskými rituálmi

a zvykmi, a zvnútra sme ako hroby plné spráchnivených kostí. Ak smrdíme hnilobou, komu sa to zapáči?!? Ak zabudneme na svojho Spasiteľa a vystačíme si sami, kam to povedie?

Ján sa vinul k Pánovi Ježišovi, traduje sa o ňom, že bol Jeho obľúbencom. Jediná cesta našej záchrany je privinutie sa k Nemu. Tráviť s Ním čas, myslieť na Neho, ako na Svojho milovaného Pána, prihovárať sa Mu! Toto je cesta. Inej niet! Ak sa naozaj chceš stať aj ty apoštolom lásky!

Modlitba: *Pane Ježišu, chcem byť ako apoštol Ján, chcem byť Synom hromu, chcem hovoriť s Tebou a o Tebe! Pomôž mi k tomu! Amen.*

Rozhovor: čo si ja predstavujem pod označením Syn hromu

Modlime sa: za veriacich, aby hľadali vždy Ježišovu tvár, za Božích služobníkov, aby trávil s Ním dostatok času a zvestovali to, čo im kladie na srdce, aby sa Boží ľud budoval a chystal na svadbu Baránkovu.

Alica Pipperová

12.12.

Ježiš hľadá strateného človeka a dáva nový život

Lukáš 19,10

Biblia je kniha mnohých príbehov, ale všetky majú spoločnú tému: je to vzťah medzi človekom a Bohom. Je to Božie úsilie o obnovenie toho vzťahu. Preto ak chceme Bibliu porozumieť, je dobre začať ju čítať napríklad od prvého verša prvej kapitoly listu Židom: **Mnoho razy a rozličným spôsobom hovoril Boh volakedy otcom skrze prorokov, na sklonku tých-**

to dní prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a Ním stvoril aj veky...

O tom je aj príbeh o Ježišovi a Zacheovi zapísaný v evanjeliu podľa Lukáša. Je tu Ježiš, potom zástup tých, ktorí Ho sprevádzajú a Zacheus, ktorý nepatril k tomu zástupu, ale napriek tomu bol zvedavý na Ježiša. Príbeh, ktorý sa podnes často opakuje.

Ježiš prišiel na túto zem v určitom čase a určitom priestore. Prišiel ako Boží Syn a Syn človeka v jednej osobe. Neviditeľný Boh sa zjednotil s viditeľným človekom, aby mohol s ním komunikovať. Nielen komunikovať, nielen vstúpiť do rozhovoru, ale prišiel s dôležitým poslaním: **Hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo.**

Čo bolo zahynulo. Čo je to, čo bolo zahynulo? Čo prišiel Ježiš hľadať a spasiť? To je jedna z mnohých myšlienok, ktorá mi pri týchto slovách Biblie napadla. Prišiel hľadať a zachrániť ľudí, ktorí nejakým spôsobom zahynuli, alebo prišiel hľadať niečo, čo zahynulo v každom človeku? Aby som to porozumel, musel som sa vrátiť v Biblii hodne dozadu, až do dní stvorenia. Tam je reč o tom, čo to zahynulo. Tam človek okúsil niečo, od čoho zahynul. Nie síce biologicky, ale duchovne. Ostal duchovne mŕtvy. Duchovne mŕtvy, to znamená bez viery, lásky a nádeje. Bez tých troch základných pilierov života, ktoré z človeka robia človeka. Bolo to také zlé, že sa ocitol mimo zdroja života, musel opustiť raj, ktorý bol pripravený pre neho, ocitol sa vo svete bez viery, lásky, nádeje. Tam začínajú príbehy toho, čo bolo zahynulo v každom, tam začínajú aj príbehy o tom, ako Boh vstupuje do tohto sveta, ako sa rozličným spôsobom prihovára ľuďom, ako

hľadá čo bolo zahynulo. Ja si to vysvetľujem tak, že tam a vtedy sa stalo niečo hrozné, stvorenie ostalo nedokončené a Boh stále pracuje, aby mohlo pokračovať a byť dovŕšené (J 5,17). Dovŕšené bude pri druhom Príchode Syna Božieho. (pozn.:To je moja osobná téza, ktorá nie je veľmi populárna).

Ježiš prišiel aby hľadal a spasil, čo bolo zahynulo v človeku, v ľudskom srdci. Aby obnovil vieru, lásku, nádej – ale najmä lásku. Stretol sa však s neporozumením. Jeho vlastní Mu nerozumeli a neprijali Ho. Prišiel totiž do sveta, v ktorom už bolo náboženstvo. Náboženstvo, v ktorom človek hľadal Boha. Náboženstvo, v ktorom človek len veľmi málo počul Boha, len veľmi málo Mu rozumel, hoci Boh stále hovoril rozličným spôsobom. A práve toto náboženstvo sa stalo problémom pri hľadaní toho, čo bolo zahynulo.

Tak to bolo aj v príbehu o Ježišovi a Zacheovi. Ale práve aj v tomto príbehu ukazuje Ježiš to podstatné, kvôli čomu prišiel na túto zem. Ukázal, že Mu záleží na každom človeku, ukázal, v čom je ľudské hľadanie Boha dobré a v čom chybné. Evanjelista Lukáš to naznačuje v 7. verši: **Všetci, ktorí to videli, reptali a hovorili: K hriešnemu človeku vošiel si odpočinúť!** (L 19,7). Medzi ľudskou a Ježišovou zbožnosťou sa ukázal veľký rozdiel. Ukázalo sa, že ľudské hľadanie Boha a Božie hľadanie človeka nie je to isté. Ľudské hľadanie je „výberové“, plné podmienok, kritické bez sebakritiky; Božie hľadanie je plné bezpodmienečnej lásky a odpustenia, plné zmierenia, sebaobetovania pre záchranu toho druhého. Preto Zacheus nechce vidieť farára, či biskupa, ale Ježiša.

A preto v závere príbehu Ježiš povedal tie všetko vysvetľujúce slová: **Syn človeka prišiel hľadať a spašiť to, čo bolo zahynulo.** Prišiel oživiť to, čo je mŕtve v človeku, totiž vieru, lásku, nádej... Prišiel, lebo práve to človek potreboval a potrebuje. Jeho lásku, ktorá oživuje, ktorá zachraňuje to, čo bolo zahynulo. Hľadáme s Ním, možno práve aj v nás.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že nás hľadáš a inšpiruješ, aby sme hľadali Teba pod vedením Tvojho Ducha. Odpusť, že sme niekedy skôr s hundrajúcim davom, ako na „Zacheovom strome“ a oživuj nás zvnútra. Amen.*

Svedectvo: Čo vo mne Boh oživil?

Rozhovor: Zažili sme niečo na spôsob Zachea? Bol pre nás Pán Ježiš taký zaujímavý?

Podporujme sa: V prijímaní ľudí, ktorých prijíma Pán Ježiš, hoci k nim máme odpor.

Prosme za: Vládu a úrady, aby odolávali pokušeniam.

19.12.

Čaká nás nová, lepšia zem

Zjavenie 21,1-7

Pri dverách nám zazvoní realitný agent so zvláštnou ponukou. Má v ruke podklady a zmluvu, ktorá nám zabezpečuje nové bývanie. Pripravuje sa nová exkluzívna oblasť, mesto, kde môžeme aj my získať priestor pre svoj úplne nový dom. Nazrieme zo zvedavosti do papierov a vyrazí nám to dych. Je tam navrhnuté obrovské mesto, ulice sú zo zlata, apartmány také nádherné, architektonicky dokonalé, priestranné, neuveriteľne vybavené, slnečné, už len na pohľad dýchajúce pokojom

a mierom. A realitný agent nám povie, že Ten, ktorý toto všetko vlastní a financuje, by bol rád, kebyže sa tam tiež presťahujeme, že tam pripravuje miesto aj pre nás. Krásna utópia. Alebo to môže byť realita? Alebo to už realita je? Čo si myslíme?

Pán Ježiš povedal Svojim učeníkom: **„Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“** (J 14,1-3). Toto je duchovná realita, ktorá sa týka každého, kto svoj život tu na zemi plne a s dôverou zveril do rúk Pána Ježiša Krista. Boží Baránok už pripravil miesto – dokonalé, nádherné, jedinečné, kde prebýva spravodlivosť, pokoj, kde nebude žiadne zlo, žiadne násilie, nepokoj, vzbury, absolútne nič, čo by v nás vzbudilo len štipku strachu. Pre mňa je kľúčová otázka: *Ako sa tam dostať?* Čo môžem urobiť, aby som tam raz mohol tiež bývať?

Je len jedna jediná cesta a tou je sám Boží Syn Pán Ježiš Kristus. Na Tomášovu otázku, ako sa tam dostať, ako môžu poznať cestu mu Pán odpovedal: **„Ja som cesta, pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa“** (J 14,6). Sám Boh nám už tu na zemi, bez ohľadu na to, kolkou tu ešte budeme, dáva istotu večného života. Čo to znamená, to hovorí Ježiš na začiatku svojej arciapastierskej modlitby: **„ako si Mu dal moc nad všetkými ľuďmi, aby im dal všetko, čo si Ty dal Jemu, (totiž) večný život. A to je večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista“** (J 17,2-3) – premýšľajme nad tými slovami.

Keď spoznáme Boha osobne a dôverne ako Pána a Spasiteľa, uvedomíme si, že tu na zemi sme len pútnici a hlavne že: **„naša vlasť je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista“** (Fil 3,20).

Prečo tak veľmi potrebujeme mať istotou večnosti, uistenie, že už ten nový domov v nebi máme? Je to v prvom rade preto, že po smrti, po božom súde, budú pre každého len dve možnosti, dve „destinácie“: večný život a večné zatratenie. Nič ďalšie už na výber nebude. A to, kam sa dostaneme, je len a len na našom slobodnom rozhodnutí. Ďalej si uvedomme, že celá zem, tak ako ju poznáme, bude definitívne zničená. Preto by sme sa tu veľmi nemali zabývať, nemali by sme všetko investovať do vecí a majetkov na zemi, lebo tak či tak si to so sebou nevezmeme a aj tak to bude zničené. Aby zmizli všetky stopy hriechu, dôjde ku úplnej skaze zeme, všetkých hviezd a galaxií. Nebo a zem budú otrásené a rozplynú sa ako dym. Nech nám na záver tohto premýšľania znie v mysli toto Božie slovo a nech nás skrze to vedie Pán k pokániu: **„To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí. Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesia s rachotom pomínú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej dieťa budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesia rozplynú v ohni a živly roztopia v pálave?! Podľa Jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“** (2Pt 3,7-13).

Odpovedzme si: „Viem, že už mám miesto v nebi? Viem, že som už občanom nebeského kráľovstva?“

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že si nám pripravil také úžasné príbytky. Odpušť, že málo konáme na Tvoju slávu, hoci si to zaslúžiš. Vezmi Pane, život môj, nech je plný svätosti. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomáha žiť vedomie, že Pán Ježiš pripravil pre nás nové, úžasné mesto.

Rozhovor: Je pre nás vzácné nebo? Čo preň dokážeme obetovať?

Podporujme sa: V živote plnom svätosti.

Prosme za: Vedenie cirkvi na všetkých úrovniach.

26.12.

Vianoce – príchod milosti, ktorá dáva nový začiatok

Ján 1,16

Z Jeho plnosti sme zaiste všetci prijali, a to milosť nad milosť.

Milosť. Pri tomto slove si spomínam na prevratový rok 1989. Krátko po revolučných udalostiach sa stal prezidentom ČSR Václav Havel a jedným z jeho prvých krokov bola prezidentská milosť. Udelil milosť všetkým väzňom. Úplne všetkým. Boli z toho veľké problémy. Mnohí z prepustených zneužili darovanú milosť na pomstu, alebo na pokračovanie v zločinnosti. Objavilo sa aj pár vrážd z pomsty, prudko vzrástla zločinnosť. Mnohí z väzňov sa museli vrátiť do väzenia. Prezident bol za tento svoj krok veľmi kritizovaný. Vraj mal udeliť milosť iba tým, u ktorých je predpoklad zlepšenia, mal urobiť výber. On však stál na svojom

– bol presvedčený, že človeka môže zmeňiť iba milosť, preukázanie priazne.

Spomínam si aj na svoje detstvo. Občas som niečo vyparatil, urobil som niečo, čo som nemal; alebo som zabudol urobiť to, čo som mal urobiť. Za každý taký skutok mi hrozil trest, výprask, alebo aspoň slovné dohovárание, čo ma mrzelo najviac. Ale občas, keď mala moja mama dobrú vôľu, trest mi odpustila. Dostal som milosť. A býval to veľmi príjemný pocit. Prebudil vo mne túžbu stať sa lepším, usilovnejším, poslušnejším.

Apoštol Pavel to viackrát vyjadril aj slovom **zmierenie**:

A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou v Kristovi a zveril nám službu zmierenia, že totiž Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich priestupky a ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia (2Kor 5,18).

... a oboch v jednom tele zmieril s Bohom skrze kríž, na ktorom zahladil to nepriateľstvo (Ef 2,16).

... a aby Ním zmieril so sebou všetko, aj čo je na zemi aj čo je v nebesiach, a priniesol pokoj v krvi Jeho kríža. ... teraz zmieril so sebou Jeho smrťou v ľudskom tele, aby vás postavil pred seba svätých, nepoškvrnených a bez úhony (Kol 1,20.22).

Človek sa veľmi previnil voči svojmu Stvoriteľovi. Odmietol Jeho lásku. Chcel slobodu bez zodpovednosti. Bolo to také zlé, že musel opustiť raj a žiť si vo svojom svete, po ktorom tak túžil. Svet sebalásky namiesto lásky. Svet sebeckta namiesto vzájomnej služby. A my sa teraz dívime, v akom to svete žijeme.

Boh veľakrát vstupoval do sveta ľudí, aby pokazený vzťah napravil. Známý je vstup na hore Sinaj skrze Mojžiša a 10 prikázaní, skrze zákon, čím naznačil

podstatu vzťahu. Čo zaseješ, to budeš žať. Zaseješ lásku, budeš žať lásku, zaseješ sebeckvo, budeš žať sebeckvo. Budeš dobrý – dostaneš odmenu, budeš zlý – čaká ťa trest. Jednoduché, každý tomu rozumel.

Ibaže sa ukázalo, že to nefunguje, človek na to nemá. Tá choroba, porušenosť ľudského srdca, ľudského myslenia bola a je hlboko v srdci.

Jedinou možnosťou ostala milosť. Odpustenie a zmierenie, teda láska. Havel to dobre tušil, keď dával väzňom amnestiu, teda milosť. Ale jeho spôsob, ako to urobil, preukázal, že to nie je také jednoduché. Milosť si vyžaduje obeť. – Presnejšie: sebaobetovanie. Niečo, čo bolo človeku neznáme a cudzie. Havel neobetoval nič... Preto bola potrebná príprava ľudského myslenia. Kvôli tomu pred Ježišom prišiel Ján Krstiteľ, ktorý pripravoval cestu milosti. A po ňom cirkev, ktorá pripravuje človeka na milosť podnes.

O tom je kázanie zákona aj evanjelia, oslovenie človeka: *si slobodný, je tu nový začiatok. Je tu nový Adam, Kristus. Je tu čas a možnosť opustiť väzenie hriechu, si vyslobodený z otroctva zla.*

Už nijaké mreže, nijakí dozorcovia, si slobodný ale zároveň – zodpovedný za svoje konanie. Život v láske je život v zodpovednosti. Vo vzájomnej službe. Každý je zodpovedný za každého, zaseješ lásku, budeš žať lásku, zaseješ sebeckvo, budeš žať sebeckvo.

Preto musí byť človek oslovený, aby poznal aj svoje väzenie, aj novú možnosť slobody v Kristovi. Aby okúsil život v láske Kristovej. O tom všetkom rozprávajú aj Vianoce.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože za Tvoju milosť. Odpusť, že ju niekedy zneužívame a veď nás Tvojím Duchom, nech Ti žijeme na slávu. Amen.*

Svedectvo: *Ako poznanie milosti pomohlo napraviť vzťahy v rodine.*

Rozhovor: *Čo potrebujú ľudia, aby boli pripravení na prijatie milosti?*

Podporujeme sa: *V urovnávaní sporov a odpúšťaní, ak má niekto z nás horkosť v srdci.*

Prosme za: *Súdnictvo, aby bol spravodlivé a vedelo udeľovať nižšie tresty tým, čo to nezneužívajú.*

Praktická rada

„Všetko skúmajte, dobrého sa držte!“ (1Tes 5,21)

V živote človeka občas nastane situácia, kedy sa nevieme rozhodnúť, ako ďalej, čo je správne? My veriaci máme „po ruke“ modlitbu: „*Nech sa stane vôľa Božia.*“ Keď si nevieme poradiť so situáciou, je dobré, všetko podrobne preskúmať a premýšľať o tom v srdci. Potom je pred nami dôležitá časť: požiadať Boha o pomoc. On má odpoveď. Často je odpoveď nečakaná a radšej by sme to vyriešili sami – v našej rozumnosti, či predstavách. Ale Boh vie lepšie, než my, čo je správne. A nastáva tá najdôležitejšia časť: správne sa rozhodnúť – poslúchnuť Boha. Nechajme sa Pánom viesť a Jeho sa vždy držme.

Karin Trhlíková

POTREBUJEME ŠPINAVÚ ZEM

Malé dievčatko sa hralo v záhrade. Odrazu zbadalo prekrásny kvet. „Aká krásna,“ zvolalo, „ale, čo to, prečo rastie v takej špinavej zemi?!“ Vytiahlo rýchlo kvet a už utekalo k najbližšiemu vodovodu, aby korene nádherného kvetu umylo z tej špiny. Zanedlho krásny kvet začal vädnúť. Umrel. A potom išiel okolo záhradník a smutne povedal: „Dievčatko, tá na prvý pohľad špinavá zem je nevyhnutná pre život a krásu kvetu.“

Aj my sa mnohokrát podobáme na toto malé dievčatko. Máme radi len slnečné chvíle, hojnosť a život bez vážnejších problémov. Ale aj vtedy, keď sa nám naozaj darí, sme často nespokojní. Veľa vecí by sme chceli vylepšiť, mnohé nám vadí a táto večná nespokojnosť nám bráni radowať sa naplno zo života, vychutnávať si každý jeden okamih.

A potom prídu ťažkosti, trápenie, smutné okolnosti, do ktorých nás postavil Boh a my nechceme vidieť, tak ako malé dievčatko, že len v nich rastie voňavé ovocie nášho charakteru, že len v každodennom životnom boji dosahujeme duchovnú krásu. Keď si uvedomíme, že naša spokojnosť prichádza vtedy, ak sa naučíme od Boha prijímať dobré i zlé, lebo potom budeme oveľa šťastnejší.

Pán Boh nás dobre pozná, vie o nás všetko. On vie zariadiť i to, že aj veľmi nepriaznivé okolnosti sa stanú pre nás požehnaním.

Aj my, tak ako tá kvetina, potrebujeme špinavú zem. Len v nej naberaíme dost odolných látok voči búrkam života, v nej sa učíme byť vďační, v nej rastie i naša spokojnosť. Preto nás Boh do nej zasadil, aby nás dopestoval k zrelosti a naučil veľmi dôležitú skutočnosť, že spokojnosť je zem, v ktorej kvitne pravá radosť.

Dana Zubčáková

Neprestajte sa modliť!

(1. Tesalonickým 5,17)

Biblické podnety

Na tvoje hradby, Jeruzalem, ustanovil som strážcov. Celý deň a celú noc, nikdy nesmú mlčať; vy, ktorí upozorňujete na Hospodína, nedoprajte si pokoja! (Izaiáš 62,6).

Tí všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami, s Máriou, matkou Ježišovou, a s Jeho bratmi (Skutky 1,14).

Historické skúsenosti

Modlitebné reťaze – modlitby 24/7 (24 hodín denne a 7 dní v týždni) – modlitebný maratón.

Keltskí mnísi v írskom Bangor Abbey sa sústavne modlili kompletných 200 rokov – od 6. po 8. storočie.

Dnes poznáme podobné hnutia v Soule, Kansase, Južnej Amerike, Keni a v iných národoch.

Najudivujúcejším príkladom modlitby 24-7 je Jednota Bratská v Herrnhute (Herrnhuter Brüdergemeine). 13. augusta 1727 sa ako spoločenstvo stretli pri vyznávaní hriechov a Večeri Pánovej. Pri tejto príležitosti Duch Svätý s takou mocou zasiahol ich spoločenstvo, že 27.8.1727 začali s modlitebnou reťazou, ktorá trvala vyše jedno storočie (120 rokov). Pod vplyvom týchto modlitieb zanesli evanjelium až do vzdialených končín zeme. Toto malé spoločenstvo vyslalo za života ich zakladateľa – grófa Zinzendorfa 226 misionárov, odvtedy (za tých necelých 300 rokov) ich bolo spolu vyše 3500.

Južná Kórea – hlavné mesto Soul – každodenné (365x ročne) modlitby v skupinkách – zažili sme to. Keď vojská OSN r. 1953 zatlačili komunistické vojská za mesto Seoul, začali vznikať kresťanské zbory. Zbor, ktorý nás pozval, začínal s 12 členmi, r. 1990 už mal okolo 20 tis. členov. Iný letničný zbor s názvom Yoido Full Gospel Church s pastorm Dr. Cho Yonggi má za sebou podobný (až neuveriteľne rýchly) rast. Roku 1958 začali dvaja pastori pravidelné stretávanie v obývačke jedného z nich, neskôr v stane pred ich domom. R. 1961 mali už 1000 členov a 600 chodilo na bohoslužby, r. 1964 ich bolo už 3000, 1968 už 8000, roku 1979 už 100.000, 1981 už 200.000, 1984 už 400.000, 1985 už 500.000. Keď sme tam boli r. 1990, tak vtedy ich bolo 630.000, 1992 už 700.000. Teraz majú okolo 750 tis. členov. V týždni (pondelok až piatok) majú ráno troje bohoslužieb: o 5.00, 6.00, 7.00, v piatok bohoslužby od 21.00 do 4.00 rána, v sobotu od 23.00 do 4.00. V nedeľu ich majú spolu 7 (o 7., 9., 11., 13., 14:40, 17., 19.)

Modlitebné hory – pre osobné stíšenie pred Pánom.

V súčasnosti je na internete viac takýchto možností – napríklad: pred SemFestom sa stretol modlitebný tím, prebehlo krátke vzdelávanie. Tesne pred ním a počas neho bola možnosť prihlásiť sa na webe – rozdeliť si čas – napríklad denne v tú istú hodinu po 15-30 minút.

Osobné skúsenosti

Hovorím viac s tým, kto mi je bližší.

Najradšej sa rozprávam s tým, s kým sa máme radi, ku komu mám úzky vzťah lásky. To ma potom teší a naplňa.

Ako blízko mám k Bohu, ku Jeho Synovi, Ježišovi Kristovi? Poznám to podľa toho, ako často a ako dôverne sa s Ním rozprávam.

Kým som Ho nepoznal osobne, tak som k Nemu volal len v najväčšej núdzi. Mal som k Nemu vzťah ako ku **hasiacemu prístroju**. Iba raz za dlhý čas – v núdzi – keď už „horelo“ – tak som ho „schytil“, zahasil požiar a zase ho na dlho odložil. Mať vzťah s hasiacim prístrojom je predsa nezmysel.

Alebo ako **k úradníkovi** na **ministerstve** v Bratislave – napíšem mu v liste, čo potrebujem, snažím sa dodržať formu a čakám na odpoveď.

Alebo ako ku **zubárke** – keď ma zub veľmi bolí, tak ju navštívim. Aj keď je milá, s láskou mi pomáha a keď sa s ňou niekde stretnem, tak ju pozdravím. Ale napriek tomu – nemáme prakticky skoro nijaký vzťah. Nerozprávame sa skoro vôbec – okrem riešenia môjho problému.

Lepší vzťah mám s **bratom farárom** – máme sa radi – vidíme sa 1-2x týždenne na hodinku, krátko sa možno porozprávame – ale len zriedka ideme do hĺbky...

Ešte lepší vzťah mám s **kolegyňou** – stretávame sa skoro denne – na viac hodín – riešime pracovné záležitosti, niekedy aj osobné...

S **manželkou** – sme si blízki... máme sa radi, hovoríme si skoro o všetkom – keď sa máme radšej, tak sa rozprávame častejšie a s väčšou radosťou.

Ale s **Pánom**, ktorý ma pozná lepšie, než ja sám... ktorý ma má až tak rád, že bol ochotný umrieť za moje „vylomeniny“... s Ním sa iste môžem rozprávať s najväčšou radosťou a najčastejšie. Ak mám k Nemu taký blízky vzťah lásky.

Ako môžem prehľbiť svoj vzťah lásky k Nemu?

Mikuláš Lipták

So svojím Bohom premôžem i strach

Stalo sa to už pred viacerými rokmi. Moja dcéra so svojou rodinkou kúpili dom na dedine pri Bratislave a presťahovali sa. Veľmi som im fandila a tešila sa z ich radosti, dom bol už roky veľkým snom mojej dcéry. Dom sa mi veľmi páčil, priestranný, v tichej ulici, vedela som, že to je práca nášho nebeského Otca.

A pretože bolo treba pomôcť, tak som sa do domu aj s mojimi svatovcami vybrala. Mladí mali duchovné povinnosti v kresťanskom tábore, môj manžel mal zdravotné problémy, takže sme v dome boli my – ja a moji svatovci. Tí však už na druhý deň museli odísť domov a vo mne začala visieť ako olovo ťažká dilema obavy, nepokoja: „Ostanem tu sama?! V neznámom veľkom dome?! Príde večer, čo potom?! Nevieš, čo a kto...?“ No, hrôza. A čím viac sa blížil čas ich odchodu, tým mocnejšie na mňa doliehala úzkosť. *Odídem s nimi, rozhodla som sa. Nezvládnem situáciu.* Avšak vzápätí som sa zahanbila: *Ja, Božie dieťa, ja mám utekať z bojiska? Mojím Pánom je predsa Vítaz! A diabol sa scvrkne na špendlíkovú hlavičku, keď len počuje meno Ježiš! A ja by som mala zutekať?! To teda nie!*

Svatovci odišli. Klakla som na kolená a volala k Bohu: „Ty si môj Pán a ja Tvoje dieťa. Verím, že ma neopustíš a odoženieš zlé sily strachu a nepokoja...“

Čo vám mám povedať, milí moji? Prežila som v tom dome nádherné pokojné obdobie. Strach bol preč a ja som sa mohla len tešiť z Božej prítomnosti a lásky.

Prišla sobota. Napiekla som dva koláče, navarila chutný obed a šťastná som sa tešila na návrat mojich drahých z tábora.

Teraz takto hovorí Hospodin, tvoj Stvoriteľ a ten, ktorý Ťa utvoril: „Neboj sa, lebo som Ťa vykúpil, povolal som Ťa tvojím menom, môj si ty!“ (Iz 43,1).

Dana Zubčáková

Boží poriadok v rodine

Teraz sa to preverilo počas koronakrízy, lebo všetky rodiny boli donútené žiť spolu. Ukázalo sa, že dobre prežili len rodiny, kde vládok Boží poriadok, lebo niekde nastali aj krízy, domáce násilie, vydieranie, ba veľa rodín sa dostalo aj do rozvodového konania.

1. Čo vlastne rodina je? Kto to vlaste vymyslel?

Tvoria ju: rodičia, deti, starí rodičia a niekedy aj prarodičia.

Satan sa ale snaží tento Boží poriadok rozbiť od začiatku. Ako? No predsa hriech už bol hneď v raji – neposlušnosť. Keď som po revolúcii bol na školení pre službu vo väzniciach, spýtal sa nás prednášajúci, či vieme, kde sa najviac vykonávajú vraždy a kde to vlastne začalo. No predsa v prvej rodine, hneď po stvorení. Je napísané, že „**Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení.**“ A čo chce satan? Pravý opak – aby všetci ľudia boli zatratení. Ďalej bola položená otázka, kde, v akom priestore sa udeje najviac trestných činov. No predsa kuchyňa, lebo tam je najväčšia zbrojnica. Sú tam nože, sekáče, tľčik na mäso, váleky na cesto atď.

2. Takže už vieme, kto chce rodinu rozbiť. Satana v minulosti reprezentovali napr. Faraon, Lenin, Hitler. Ako to bolo za Faraona? Židia žili v komunitách, ktorých základom bola rodina. Prejavilo sa to pri ôsmej egyptskej rane (2.Moj. 10,9). Faraon povolil, že môžu ísť obeť bez detí a starcov, lebo nevedel, že oni si rodinu nedajú rozbiť. No Mojžiš povedal: „NIE.“ Čo sa pred 4000 rokmi nepodarilo Faraónovi, to sa podarilo Hitlerovi a Leninovi. (Žiaľ, boli to podob-

né ideológie.) Viete, kto vymyslel jasle a škôlky? Hitler potreboval pre obrovskú vojenskú výrobu veľa praocvných síl, aby aj ženy boli zaradené v pracovnom procese. Ďalej to bolo združenie detí a mládeže Hitlerjugend, Združenie žien, združenie mladých mužov. U komunistov to bolo podobné, pionieri, SZM, zväz žien. A toto všetko napomohlo k odlúčeniu od rodiny – a zároveň aj od Pána Boha. Treba ale upozorniť, že prvenstvo v škôlke má J. A. Komenský, ale to bolo výlučne až od 5. roku, ako aj príprava do školy. Deti sa mali učiť základy a ako poznať Pána Boha.

3. Starí rodičia

Povinnosti starých rodičov: Je to napísané v 5.Moj. 4,9, 5.Moj. 6,7. Ako môžu starí rodičia plniť Boží príkaz, že majú učiť aj svojich vnukov aj pravnukov, keď deti sú dnes v jasliach, škôlkach a oni sú umiestnení v domovoch dôchodcov? Takto sú obidve skupiny odlúčené a zatiaľ ešte nie je systém ako sa to dá robiť skypom cez internet. A čo napomenutie, čo majú robiť vdovy uvedené v 1. Tít. 2,3-4? Ako môžu vyučovať mladých ľudí, keď sú od nich odlúčení? A čo domovy dôchodcov? Na Slovensku už ale vôbec neexistujú, všetky sa premenovali na DSS alebo rôzne iné pekné názvy domovy Svätej Anny, domov Dobrého

pastiera a pod. Ako vlastne vznikli domovy dôchodcov a kde? Bolo to predsa v USA. Mladí bohatí ľudia pre dobrý biznis, nemali čas sa starať o svojich rodičov a tak túto službu zverili sluhom a slúžkam a tí, keď sa spojili, vytvorili domovy dôchodcov.

Hneď po revolúcii, v roku 1991 som mal možnosť navštíviť takýto DSS v Londýne. Prevádzkoval ho jeden šikovný veriaci, bohatý človek a brigádovala u neho moja dcéra. Kúpil, prerobil jeden nevyužitý kostol a tam zriadil DSS. Veľmi sa mi to páčilo a dobre nažhavený po príchode domov som chcel takéto niečo zriadiť aj u nás. Vtedy sa ešte o diakonovi v cirkvi ešte len málo hovorilo a ja som narazil na 1000 problémov. Ba dokonca sa mi ľudia smiali, že to nie je treba. No dnes viem, že som mal vtedy pravdu. Dnes je už u nás situácia taká istá ako na západe a nie len každé mesto, ale aj každá väčšia dedina bude potrebovať takéto zariadenie. Lenže problém začína byť v tom, že v týchto zariadeniach je vysoká cena vstupenky a vysoká cena za mesačný pobyt. Poznám už veľa dôchodcov, ktorí sa tam ani nesnažia dostať, lebo na to nemajú peniaze, takže bude to len pre bohatých. Takže to tzv. „vše rovno“ je už dávno za nami. Mal som možnosť navštíviť na Slovensku veľa DSS, no žiaľ musím priznať, že som tam veľa spokojných ľudí nenašiel, ba práve naopak, je tam veľa smutných a nešťastných ľudí. Ba zažil som tam aj jeden hysterický záchvat jednej ženy. Tá sa zrútila preto, že sme navštívili jej susedu a ju už dávno nenavštívil nikto. Jediná skupina, ktorá je tam spokojná sú bezdetné vdovy a slobodní starí ľudia. Táto skupina nečaká návštevu od svojich detí a preto my s manželkou sa snažíme

navštíviť práve takýchto ľudí. Snažíme sa naplniť odkaz Písma Jakub 1,27 navštevovať vdovy a siroty. Ak by chcel niekto zariadiť DSS, mal by si dobre naštudovať text z Písma 1.Tim. 5. kapitola. V danej situácii sa teraz javí v našich podmienkach, že je výhodnejšie (ale finančne náročnejšie), starať sa o dôchodcov doma pomocou opatrovateliek ako napr. v Rakúsku. Prečo naše dievčatá musia chodiť opatrovať starkých do Rakúska i Nemecka? Čo u nás nieto dosť dôchodcov čo potrebujú takúto službu? Žiaľ, problémom sú financie a legislatíva a neviem či aj nová vláda si dokáže s týmto poradiť. Stále som však presvedčený, že podľa Božieho poriadku ak je to len možné, mala by sa o dôchodcov postarať jeho rodina v prostredí, v ktorom žil väčšinu svojho života. Myslím, že je to lepšie, keď sa o starkého starajú opatrovatelky v jeho domácom prostredí, ktoré kontroluje rodina ako sa starajú slúžky v DSS. Mám v tomto aj praktickú skúsenosť. Moje 3 sestry skončili svoju púť v DSS, ale žiaľ neboli tam veľmi dlho, len niekoľko mesiacov. Som presvedčený, že tam vôbec sa nemuseli dostať, keby sa im bola doma zaplatila služba opatrovateliek. Nedávno pri Dolných Vesteniciach havaroval mikrobús a zabilo sa v ňom 8 opatrovateliek, ktoré prichádzali z práce z Nemecka. Na niekoľko bol mŕtvy aj vodič, skonštatovalo sa, že nehodu zavinil vodič. Som presvedčený, že za túto nehodu nesie zodpovednosť aj tento systém, ktorý tento stav vyvolal, že naše dievčatá musia chodiť opatrovať rodičov kapitalistov.

4. Duchovná starostlivosť o deti

Kto to má robiť? No predsa rodičia. Dieťa do 5. roku by malo vedieť, že sa nevy-

vinulo z opice a že ho Pán Boh miluje. Toto hlásal už niekoľko storočí dozadu J. A. Komenský. Túto službu sa snaží robiť aj Detská misia a učitelia náboženstva. A je to len Božia milosť, keď takéto dieťa uverí v Pána Ježiša a potom modlitebne zápasí aj za svojich rodičov. Najlepšie je, keď duchovnú službu robia rodičia čítaním Božieho Slova, spoločnými modlitbami a spevom spolu s deťmi. Túto službu nikdy neurobia slúžky v jasliach a škôlke. Dieťa sa tam od druhých detí môže naučiť aj všeličomu zlému a nachytať aj hodne chorôb. V tomto trende sme do jaslí dali aj našu prvú dcérku, ale nakoľko to ťažko znášala, museli sme ju odtiaľ zobrať. Všetky naše deti absolvovali tzv. nepovinnú sobotnú škôlku od 5. roku a všetkým sa to páčilo. Poznáme aj rodičov čo vynikajúco ochránili svoje deti od sociálnych zariadení a to tak, že si našli zamestnanie, že sa mohli sriedať na smeny. Problém bola 1 hodina, keď sa sriedali a riešili to tak, že vtedy dali deti spať. Bolo to síce veľmi riskantné, ale tvrdili nám, že ani raz to nezlyhalo. Za socializmu bola takáto možnosť chodiť na smeny.

5. Ďalším nepriateľom rodiny je seriál v TV „Záměna manželky“

Je to obyčajná roztopaš a som prevrpený, že sa to páči aj niektorým veriacim ľuďom. Taktiež ma udivuje, že keď to po revolúcii začalo ani niktorá cirkev, ani niktorý brat biskup nezaujali ku tomu stanovisko. Veď to je predsa nemožné a odporuje to Božiemu princípu manželstva a nabáda to ku myšlienke skúsiť to aj s druhou ženou. Život dvoch manželov je ako život dvoch tvrdých kameňov, ktoré unáša dravá rieka. Občas do seba

aj narazia aj sa z niech niečo odlupne, ale tieto úlomky nezostávajú pri nich, lebo prúd vody ich unáša do mora zabudnutia.

6. Odpustenie

Ak toto v manželstve nefunguje, tak potom tieto úlomky sa hromadia okolo nás a nedovolila nám pohybovať sa ďalej. Ja som mojej manželke musel veľakrát povedať „*odpusť, nehnevaj sa*“ a to isté aj ona ku mne.

7. Čistý život rodičov musí byť vzorom pre deti

Počul som priznanie jednych manželov, ktorých dcérka, keď sa naučila dobre matematiku, spýtala sa rodičov, prečo sa narodila v 6. mesiaci od svadby. A oni sa jej museli zahanbení pekne priznať, že sa narodila v poriadku, len svadba nebola načas. A tak chyba nebola ani v matematike, ale ich nezdržanlivosťou.

8. Rozvod

V Biblii je posledná kniha SZ, kde je v Mal. 2,16 napísané: „**Nenávidím rozvod.**“ Nebezpečenstvo by som prirovnal ku jazde na horskej lanovke. Raz ide dole, taz hore pri každom stožiaru sa to mení. Ale niekedy sa pre poruchu môže lano zastaviť alebo sa môže aj lano roztrhnúť. Ľudia zostávajú v kabínke vo vzduchu visieť a nastane panika. Čo teraz? Rozbité okná a vyskočiť von – no čaká ťa istá zlomenina. Ale je aj druhé riešenie. Ten, kto spravuje lanovku to už vie a musí mať tzv. krízový plán ako pomôcť ľuďom, ktorí zostanú visieť vo vzduchu. Takže dobre je spojiť sa so svojim partnerom, modliť sa a čakať na vyslobodenie z krízy. Nerozbíjajte sklo, nekričte po sebe,

nehľadajte teraz, kto spravil chybu, ale spoločne volajte ku majiteľovi lanovky, aby vás prišiel vyslobodiť.

Záver:

Milí moji, žijeme v posledných časoch a Biblia nám dosť o tom hovorí ako to bude v posledných časoch. Biele sa bude nazývať čiernym a naopak. Bude sa tvrdiť, že manželstvo môže byť dobré aj bez papiera a pod. Ľudia okolo nás budú všetliako žiť, ale my máme predsa Božie Slovo, ktoré nám ukazuje na „*Boží poriadok v rodine.*“ Božie Slovo nás ale aj učí mi-

lovať aj hriešnikov a byť pre nich svetlom a svedectvom. V Mat. 5,16 je napísané: „*Tak svieť svetlo vaše pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a vlebili vášho Otca, ktorý je v nebesiach.*“

My sme sa narodili v dobe, keď sa dalo skoro všetko opraviť a ďalej to používať. Vy žijete v dobe, keď po 2 rokoch záruky treba všetko zahodiť a kúpiť nové, lepšie. Opravárom v našom manželstve je Božia láska, milosť a odpustenie a preto naše manželstvo trvá už 52 rokov.

Milica a Lubomír Ďuračkoví

PIME ZO STUDNE BOŽIEHO DUCHA

Nasleduješ Pána? Naozaj Ho nasleduješ? Umrela tvoja vlastná túžba a žije v tebe posvätená oddanosť Pánovi Ježišovi? Alebo sa stále na niečo vyhováraš? Že nemáš čas, že nič nevieš, že si mdlý a slabý, že si neveríš, že, že, že...

Ale každá výhovorka nie je nič iné, ako len tvoja neochota. Veď náš Pán nás vôbec nepotrebuje múdrych, s univerzitnými diplomami a nepotrebuje nás ani silných, s absolvovaním zápasníctva alebo kulturistiky. Náš Pán nás potrebuje mať len ochotných, poslušných, srdcom zapálených pre Jeho vec, pre zdar Božieho diela.

Ostatné ingrediencie dodáva Pán. Včas, bezplatne a najmä kvalitne. Ak Bohu dáme právo rozhodovať o nás, robí divy: Z mľandravých a vypočítavých egoistov modeluje činnorodých kresťanov úplne oddaných Ježišovi Kristovi, ktorí denne pijú z nevyčerateľného zdroja plného nápadov a kreativity a empatie a lásky a sily a ochoty – zo studne Božieho Ducha.

Tak čo?! Pridáš sa i ty do šíkov Božej armády? Tá armáda Božích bojovníkov nebojuje so samopalmi a tankami a nebojuje ani atómovou bombou. Jej zbraňou je Slovo Božie a láska ku každému tvorovi na tejto zemi. Jej cieľom je, aby všetci ľudia poznali lásku Kristovu, ktorá je nad všetky známosti a aby všetci ľudia boli spasení, zachránení pre život. Veď náš život sa smrťou nekončí. Život každého z nás má pokračovanie. A nie je jedno, kde budeme žiť celú večnosť. Preto sa pridaj k Božej armáde, k nasledovníkom Krista, len On je Cesta, Pravda a Život. V studni Ducha Božieho nájdeš potom i ty neusychajúci prameň vody života. Poď k Ježišovi, poď, neváhaj, veď nikdy nevieš, či zajtra už nebude neskoro.

Dana Zubčáková

Prekážky pri modlitbe

Existujú viaceré **prekážky pri modlitbe**. Uvedme aspoň niektoré:

DEFORMOVANÝ OBRAZ O BOHU
– ako strohej tyranskej bytosti, ktorej nemožno dôverovať.

POCHYBNOSTI

V Liste Jakuba (1,5-8) čítame: „*Ak sa niekomu z vás nedostáva múdrosť, nech si ju prosí od Boha, ktorý prosťo a ochotne dáva všetkým, a dostane sa mu jej. Ale nech prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania. Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, ktorú vietor unáša a zmieta. Lebo nech si taký človek nemyslí, že dostane niečo od Pána – muž (to) rozpoltený, vo všetkom počínaní nestály.*“

Niektó nemá preto, lebo neprosí, iný preto, že nedôveruje – pochybuje.

NESÚSTREDENOSŤ – ROZPTÝLENÉ MYŠLIENKY

Či sme sa už niekedy v kostole neprichytili, že **naša myseľ je kdesi inde**, ako pri Božom slove, ktoré nám je práve zvestované, ako pri slovách piesní a modlitieb, ktoré na službách Božích zaznievajú? Preto je potrebné prosiť so žalmistom: „*Vyuč ma, Hospodine, svojej ceste: nech chodím v Tvojej pravde; na to mi sústreď myseľ, aby som sa bál Tvojho mena* (bál som sa sklamať – zarmútiť Ťa, Bože). *Ďakovať Ťi budem celým srdcom, Pane môj, a oslavovať Tvoje meno naveky*“ (Ž 86,11-16). Pán Boh nám v tomto chce pomôcť, vedie nás k tomu aj cez vnútornú disciplínu.

NEDOSTATOK VNÚTORNEJ DISCIPLÍNY

je častou prekážkou pri modlitbe. Pomocou, ako prekonať túto prekážku, je stanoviť si konkrétny termín – určitú hodi-

nu, keď sa v pokoji môžeme sústrediť na modlitbu, čítanie Biblie – a tento termín zachovávať ho. Ak to ponecháme iba na náhodu, spravidla si čas nenájdem vôbec. Nedele sú v kalendári vyznačené červenou farbou. Je to stáby červené svetlo na semafore, prikazujúce: Človeče, zastav sa, nájdi si čas.

Hoci sa môžeme modliť kedykoľvek a kdekoľvek, zachovávanie vnútornej disciplíny pomáha prekonávať prekážky pri modlitbe. Naopak **nedostatok disciplíny v živote sa prejaví aj pri modlitbe**.

ZNECHUTENOSŤ

Jej koreňom môže byť niekedy **ranená sebaláska**, inokedy **rozčarovaná pycha** – keď sme si mysleli, že sme lepší, zbožnejší, no spoznávame, že to tak nie je. K znechuteniu dochádza aj vtedy, keď zabúdame, že „*cez mnohé súženie musíme vojsť do kráľovstva Božieho*“ (Skutky 14,22) – keď sme nepočítali s **obetami, námahou, sebazapieraním**.

DUCHOVNÁ NEDBALOSŤ

Zvyk odkladať modlitbu na zajtra, na neskôr..., takže u mnohých sa modlitebný život zredukuje na pár slov prednesených pri štedrovečernom stole. Modliť sa iba vtedy, by bolo málo. Iní v duchovnej nedbalosti odbavia modlitbu v náhlosti – ako nejakú nepríjemnú povinnosť. Ktosi výstižne a múdro povedal, že „**náhlenie sa, je smrť modlitby**“.

POKUŠENIA Pán Ježiš nás v Otčenáši učil modliť sa: „**I neuvoď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!**“ (Matúš 6,13). Tým nám ukázal, že v pokušeniach sa máme utiekať k nebeskému Otcovi, aj to, že je naivné myslieť si, že nástrahy zlého prekonáme sami. **Pokúšenia sú**

teda aj pripomenutím, že potrebujeme Božiu pomoc – vložiť sa s dôverou do Božej otvorenej náruče.

Prekážok pri modlitbe je celý katalóg, no spomeňme ešte aspoň rozličné

ŤAŽKOSTI ŽIVOTA – „BÚRKY ČI PÚŠTE“

Nedajme sa nimi zastrašiť, veď platí Boží sľub: „*Lebo o tebe dá príkaz svojim anjelom, aby ťa strážili na všetkých твоjich cestách. ... Bude ma vyzývať a vyslyším ho; budem s ním v súžení, vytrhnem ho a oslávim*“ (Žalm 91,11 a 15). Aj keby nás stretli ťažkosti, skúšky a ne-

bezpečností, nevzdajme sa modlitby. Nič nie je totiž nebezpečnejšie, ako „odstrihnúť sa“ od kontaktu s Bohom, ako prerušiť spojenie s našim Pánom.

Vyššie uvedené o prekážkach pri modlitbe prijímame nielen ako informácie, ale ako to, čo nás chce formovať, čo má cenu – význam aj pre náš osobný život i pre spoločenstvo cirkvi. Ak tak urobíme, prinesie to požehnanie nielen nám, ale cez to, ako Pán Boh modlitbou mení naše srdcia, aj ľuďom v našej blízkosti.

*Použitím viacerých prameňov:
Martin Šefranko*

MODLITBA NESÚVISÍ S TÝM, KOĽKO ČASU MÁME, ALE...

Anjeli ustarostene hlásili Stvoriteľovi, že ľudia sa už skoro celkom prestali modliť. Nebeská rada poverila niekoľkých anjelov, aby preskúmali príčiny tohto alarmujúceho stavu.

Anjeli hlásili: Ľudia vedia o tom, že v ich živí chýbajú modlitby a ponosujú sa na to. No žiaľ, napriek ich dobrej vôli, nemajú čas modliť sa.

V nebi to prijali s údivom i ťľavou zároveň: *Ako dobre, obávali sme sa, že toľkí odpadli od viery, no zdá sa, že ide len o časový problém!*

Nebeská rada uvažovala, čo robiť. Niektorí radili odbúrať hektickosť moderného života – veď v dávnejších časoch bolo mnohé lepšie a ľudia zbožnejší.

Iní navrhli potrestať ľudské pokolenie: „*To zaberie*“, vraveli a poukazovali na potopu, veľké zemetrasenia, vojny, mor, epidémie.

S riešením prišiel jeden mladý anjel: **Pán Boh by mal prejaviť porozumenie pre problémy moderných ľudí a deň jednoducho predĺžiť!** Navzdory nesúhlasu niektorých bol tento návrh prednesený Bohu, ktorý s ním – na prekvapenie všetkých – súhlasil: **stvoril 25. hodinu.**

V nebi zavládla radosť: „*Boh je úžasný, aké má len porozumenie pre svoje stvorenia!*“

Keď na zemi spozorovali, že deň má o hodinu viac, ľudia boli ohromení. A keď sa dozvedeli o príčine, naplnila ich vďačnosť. Prvé reakcie boli sľubné. Biskupi vyjadrili nádej, že **25. hodina** sa stane pre ľudí „**hodinkou pre Boha**“.

V nebi, po počiatkovej radosťi, nastalo vytriezvenie. Napriek očakávaniam do neba neprichádzalo viac modlitieb ako dosiaľ. A tak opäť vyslali na zem anjelov. Títo hlásili: **Ľudia z biznisu** vravia, že 25. hodinu, ktorá mala byť hodinou vďačnosti

Bohu, využívajú **na nadčasy**. Je im to veľmi ľúto, no vzhľadom na **stagnujúce hospodárstvo** sú pod tlakom. O tom, že by hodina navyše mala byť využívaná na modlitby, nateraz nemôže byť ani reči.

Iný anjel hovoril s **odborármi**. Povedali mu, že sa len splnilo to, čo odbory požadovali už dávno. V záujme zamestnancov a pre stabilizovanie pracovných miest v zábavnom priemysle odbory ponechávajú (novo)pridanú hodinu **na zotavenie zamestnancov**.

Intelektuáli o novej hodine viedli búrlivé diskusie. V televíznej debata poukázali, že **dospelému človeku predsa nemôže nik predpisovať, ako má využiť 25. hodinu**. Myšlienku biskupov, stanoviť 25. hodinu ako „hodinku pre Boha“, intelektuáli rázne odmietli ako nepatričný autoritatívny dozor nad dospelými ľuďmi.

Anjelovi, ktorý bol vyslaný do **cirkevných kruhov**, tam oznámili, že **ľudia sa modlia tak či tak**. Nebeský zásah možno v každom prípade chápať len ako „ponuku“. To, či ju ľudia využijú, je na ich osobnom rozhodnutí a svedomí. Niektorí išli ešte ďalej a tvrdili, že z pohľadu demokracie v cirkvi hodnotia vec kriticky: Nariadiť „zhora“ využívať 25. hodinu len na modlitbu – bez predošlého zistenia názoru „zdola“ **a bez odsúhlasenia na konventoch, nezodpovedá demokratickým princípom v cirkvi**.

Mnohí **farári** zdôrazňovali **vďačnosť za pridaný čas**, ten však **naliehavo potrebujú pre svoju pastorálnu prácu**.

Istý profesor teológie oznámil, že pracuje na novej knihe o modlitbe a vďaka 25. hodine, publikáciu skôr dokončí.

Všetci mali dôvod, prečo hodinu pridanú ku dňu nemôžu venovať modlitbe... Jedni potrebovali zvýšiť pracovný výkon, iní si užívať viac voľna, zase ďalší o veci diskutovali a iní začali navštevovať kurzy o komunikácii, či technikách meditácie.

Boli dokonca vydané odborné **knihy o „význame 25. hodiny“** z pohľadu teológie, ekonomiky, sociológie, psychológie a iných vied **a konali sa vedecké kongresy na túto tému**. Cirkve ponúkala semináre o rôznych formách modlitby a účastníci kurzov o tom zanietenne diskutovali.

Niektorí anjeli po návrate do neba hlásili, že tí ľudia, ktorí novú hodinu prijali tak ako každú inú hodinu – teda ako dar z Božích rúk – si pre účasť na službách Božích, pre stíšenie sa v modlitbe, pre službu blížnym, našli čas ešte ľahšie ako dosiaľ.

Anjeli s údivom referovali, že tí, ktorí 25. hodinu postavili do služby Bohu, boli tí istí ľudia, ktorí už predtým venovali nemalý čas modlitbám v súkromí, aj na službách Božích. Nebeská rada spoznala, že **modlitba je otázkou lásky**; hodinka navyše pridaná ku dňu, nespôsobí, že počet modlitebníkov vzrastie. **Tí, ktorí sa netúžia modliť, si na modlitbu nenájdu čas ani vtedy, keby mal deň 25 hodín. Čas na modlitbu nesúvisí s dlhším dňom, ale s láskou k Bohu. Tí, ktorí milujú Boha, sa k Nemu modlia**. Preto sa nebeská rada sa rozhodla požiadať Boha, aby zrušil 25. hodinu a aby v mysliach ľudí vyhasil aj spomienky na ňu. Tak sa aj stalo.

Modlitba v súkromí, ani verejná na bohoslužobných podujatiach nesúvisí s tým, koľko máme času, ale s láskou.

Je nepochopením, keď sa nám modlitba spája s frustráciou z nesplnenej povinnosti.

Alebo so strachom – ako v prípade chlapca, ktorý na otázku farára: „*Kedy sa modlí?*“ – Odvetil: „*Keď sa blýska a hrmí.*“

Nemodlíme sa aj my len vtedy, keď v našom živí začne „*hrmieť a blýskať sa?*“

Naše modlitby sú odzrkadlením toho, aký máme vzťah k Bohu a predstavu o Ňom.

V modlitbe ide najmä o dôverný vzťah, o spoločenstvo s Bohom. O zdieľanie sa s tým, čo prežívame, čo nás teší i trápi, s čím zápasíme ako s problémom, ale aj za čo sme vďační. **Modlitba ukazuje aj na náš charakter – odhaľuje, ktoré hodnoty sú pre nás dôležité, i to či myslíme iba na seba alebo aj na iných.**

Zrejme sa vám už stalo, že ste sa rozprávali s priateľom a **ani ste si nevšimli, koľko času ubehlo.**

Vo svojej podstate je **modlitba nasmerovaním nášho uvažovania na Boha** – na Jeho „vlnovú dĺžku“. Aby, keď „hrmí a blýska sa“, sme Boha „neťahali za nohy z neba“, ale aby sa Pán Boh stal centrom nášho zmýšľania.

*Prameň: Volker E. Sailer: Der verlängerte Tag Sibirjak.de
Maroš Šefranko*

Modlitba v súkromí a verejná

Modlitby môžu mať rôzne formy.

Jednou je **modlitba v súkromí**. V nej smieme vyjadriť svoje najhlbšie pocity a myšlienky.

Pán Ježiš „na modlitbách k Bohu strávil noc“ (Lukáš 6,12). Tiež: „**Zavčasu nad ránom, ešte za tmy, vstal a vyšiel, odišiel na osamelé miesto a tam sa modlil**“ (Marek 1,35). Radil: „**Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky, zamkni dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe**“ (Matúš 6,6). Ježiš sa modlieval v súkromí.

Pre auto zaobstaráme garáž, alebo aspoň parkovacie miesto. No ne jeden kresťan nemá kde „zaparkovať“, nemá modlitebnú komôrku – miesto, kde sa môže v pokoji stíšiť pred Bohom.

Pán Ježiš sa modlil v súkromí, no modlil sa aj verejne, s učeníkmi. Hovorí: „**Ak sa dvaja z vás dohodnú na niečom na zemi, že budú prosiť o to, dostane sa im toho od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi**“ (Matúš 18,19-20).

Učeníci prosili Ježiša, aby ich naučil modliť sa. On ich naučil Otčenáš. Neboľa to modlitba nová po formálnej stránke, Vychádzala z **Modlitby osemnástich požehnaní. Ježišova forma modlitby je blízka modlitbe, ktorú sa modlili židovskí otcovia v rodinách a rabíni v synagógach.**

No učeníci cítili, že **aj Ježišova verejná modlitba je autentická, osobná, rýdza**. To priťahovalo.

Videli tiež, že Ježiš spájal modlitbu s činom (Marek 7,34; Ján 6,11). To oslovovalo. Preto Ho učeníci prosili, aby ich naučil modliť sa. A On ich vypočul.

Modlitba v súkromí: „Trpí niekto medzi vami? Nech sa modlí“ (Jakub 5,13).

Modlitba v spoločenstve: „Je niekto nemocný medzi vami? Nech si zavolá starších zboru (jeho predstavených), a nech sa modlia nad ním“ – s ním, za neho (Jakub 5,14).

Niektorí sa „zvysoka“ dívajú na tých, ktorí sa modlia slovami z napísaného textu. Pohrdanie nie je namieste, veď aj Otčenáš je modlitba z knihy. Na kríži sa Pán Ježiš modlil Žalm 22 – čo je tiež modlitba z knihy.

Najmä pri verejnej modlitbe, ktorá vyjadruje myšlienky a túžby skupiny ľudí, je vhodné, keď je pripravená a premyslená s ohľadom na poslucháčov. Aby ju vedeli sledovať, stotožniť sa s ňou, povedať na ňu: Amen. Keď vás vyzvú pomodliť sa verejne, nie je ani hanbou, ani nedostatkom viery či zbožnosti, keď si modlitbu pripravíte písomne – napíšete.

Aj verejná modlitba má byť osobná, nie formálne odrecitovaná.

V Biblii sú **2 rôzne dlhé verzie Otčenáša** (Matúš 6,9-13; Lukáš 11,2-4). To prezrádza, že v Modlitbe Pánovej nám Ježiš dal skôr rámcový **vzor** toho, čo všetko by modlitba mala obsahovať, **nie doslovnú šablónu** toho, čo máme opakovať. **Môžeme a máme sa teda modlievať aj vlastnými slovami.** Na druhej strane, nemáme odmietiť ako neduchovné Modlitbu Pánovu, žalmy či iné modlitby z kníh.

Veď modlitba nesúvisí predovšetkým s formou, ale s láskou.

V 1. Knihe kronickej 29,10-20 vyslovil modlitbu Dávid, ale v prítomnosti celého zhromaždenia. S Otčenášom ju spája to, na čo **máme pamätať v modlitbe – súkromnej i verejne vyslovenej – aj my:**

- že je konkrétna,
- že Božie veci, Božie kráľovstvo, Pánova vôľa, majú prednosť pred našimi záležitosťami.

Dôležitejšie ako to, čo má Boh pre nás urobiť, je Boh sám. (Ďakujem, že si!) **Podstatnejšie, ako to, čo má Boh pre nás zariadiť, je Jeho sláva a Jeho kráľovstvo – aby vládol nášmu životu.**

Hoci v modlitbách smieme a máme s dôverou prosiť, cieľom toho nie je Boha „spracovať“, správať sa k Nemu, ako keby bol džinom z Aladinovej lampy, ale to, **aby sa diala Jeho vôľa.** O ňu prosil Pán Ježiš v Getsemane (Mt 26,39 a 42).

Naše súkromné i verejné modlitby majú smerovať k Božím zaslúbeniam, k posilneniu pre službu.

V Sk 13,2-3 čítame: ***Keď raz slúžili Pánovi ... riekol Duch Svätý: Oddelte mi Barnabáša a Saula pre prácu, do ktorej som ich povolal. Nato sa postili a modlili; potom kládli ruky na nich a prepustili ich. Vyslaní do služby, do misijnej práce, predchádzali verejné modlitby.***

V Sk 4: Keď sa po uväznení, vypočúvaní a prepustení Petra a Jána učenci modlili, ***zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetci boli naplnení Duchom Svätým a smelo hovorili slovo Božie*** (Sk 4,31). Keď príde prenasledovanie, útrapy, môže sa zdať, že Boh nás opustil. Práve v modlitbe prijímame uistenie, že nás neopustil, je nám blízko i dar Ducha Svätého a odvalu pre službu.

Verejná modlitba je dôležitá pre posilnenie vo viere i pre jednotu – zjednocovanie sa veriacich.

V Skutkoch 1,14 čítame, že učenci ***„všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Máriou, matkou Ježišovou, a s Jeho bratmi.“***

V 1. Liste Korintským 14,16 Pavel píše: ***„Ak (len) duchom dobrorečíš, ako povie prítomný prostý človek: Amen! na to, za čo si dobrorečil, keď nevie, čo si hovoril?“***

Z Biblie sa dozvedáme, že **verejná i súkromná modlitba má svoj význam.** Jednu aj druhú formu požíval Pán Ježiš i raná cirkev a aj my ich máme používať.

Príklady biblických verejných modlitieb nás chcú povzbudiť k spoločným verejným modlitbám.

Svedectvá v Písme svätom o súkromných modlitbách nás povzbudzujú k našim osobným stíšeniam pred Bohom.

Súkromná modlitba je naše najintímnejšie stretnutie s Bohom, otvorenie Mu nášho vnútra.

Verejná modlitba sa koná aj na pozbudenie viery ďalších.

Celý náš život má byť modlitbou – nasmerovaním nášho zmysľania na Boha, aby sa On, náš Pán, stal centrom nášho uvažovania – nielen keď „hrmí a blýska sa“, ale aj keď „svieti slnko.“

Verejnou modlitbou je aj Večera Pánova (gr. eucharistia – ďakovanie, vzdávanie vďaky). – Je vďakvyzdaním za milosť, lásku a odpustenie, ktorými nás Pán pozhŕňa.

Nezabúdajme, že **modlitba nesúvisí najmä s formou, ale s láskou. Je otázkou lásky, nie množstva času, ktorý máme v dispozícii.**

„Kiež viac Ťa milujem, viac lásky len, daj mi, môj Ježišu, na každý deň...“ (ES č. 461,1)

Biblické texty k téme:

1. Kronická 29,10-20: „Potom **Dávid** **dobrorečil** **Hospodinovi** **v prítomnosti celého zhromaždenia** a povedal: **Požehnaný buď** **Hospodin**, **Boh Izraela**, nášho otca, od vekov až naveky. **Tvoja je, Hospodine, veľkosť, moc, dôstojnosť, sláva i velebnosť, veď Tvoje je všetko na nebi i na zemi. Tvoje je kráľovstvo, Hospodine. Ty si ten, ktorý sa ako hlava vypína nad všetkým. Bohatstvo a česť sú od Teba, Ty panuješ nad všetkým. Vo svojej ruke máš silu a moc, v Tvojej ruke je, či učiníš niekoho veľkým a mocným. Tak teda, **Bože náš, ďakujeme Ti a chválime Tvoje slávne meno. Veď ani ja ani môj ľud by sme neboli schopní priniesť tolké milodary. Veď od Teba je všetko, takže z Tvojej ruky sme Ti dali. Lebo sme pred Tebou cudzincami a usadlíkmi ako všetci naši otcovia. Naše dni na zemi sú ako tieň a bez nádeje. Hospodine, Bože náš, všetka táto hojnosť, ktorú sme pripra-****

*vili, aby sme postavili dom Tvojmu svätému menu, je z Tvojej ruky a Tvoje je všetko. Viem však, Bože môj, že skúmaš srdce a obľubuješ si úprimnosť. Ja som z úprímného srdca ochotne obeťoval všetko toto, ba s radosťou som teraz videl, že i Tvoj ľud, tu prítomný, ochotne obeťoval. Hospodine, Bože Abraháma, Izáka a Izraela, našich otcov, zachovaj to naveky ako vzor zmysľania Tvojho ľudu a pripútaj si jeho srdce. Daj môjmu synovi Šalamúnovi nenaťrušené srdce, aby mohol zachovávať Tvoje prikázania, svedectvá i ustanovenia a vykonať všetko na stavbu paláca, pre ktorú som vykonal prípravu. Potom **Dávid** **povedal celému zhromaždeniu: Dobrorečte Hospodinovi, svojmu Bohu. Celé zhromaždenie dobrorečilo Hospodinovi, Bohu svojich otcov, sklonilo hlavy a klaňalo sa Hospodinovi a kráľovi.**“*

Jakub 5. kap. – vybrané verše: „Trpí niekto medzi vami? **Nech sa modlí.** Raduje sa niekto? **Nech spieva žalmy.** Je niekto chorý medzi vami? **Nech si zavolá starších zboru a nech sa modlia nad ním ... vyznávajúce si navzájom hriechy a navzájom sa modlite za seba, aby ste sa vyliečili. Mnoho zmôže v účinkoch modlitba spravodlivého. Eliáš bol človek podrobený utrpeniu ako vy. Ale horlivo sa modlil, aby nepršalo, a nepršalo na zemi tri roky a šesť mesiacov. A zase sa modlil, a nebo dalo dážď a zem vydala úrodu.**“

Matúš 6,5-13: „**Keď sa modlíte, nebuďte ako pokrytci, ktorí sa radi postojačky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli; veru vám hovorím: Majú svoju odmenu. Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky, zamkni dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe. A keď sa modlíte, nehovorte mnoho**

*ako pohania, ktorí sa domnievajú, že pre svoju mnohovravnosť budú vyslyšaní. Ne-
budte im teda podobní! Veď Boh, váš Otec,
vie, čo potrebujete, skôr, ako Ho prosíte.
Vy sa teda takto modlite: Otče náš, kto-
rý si v nebesiach! Posväť sa meno Tvoje!
Príď kráľovstvo Tvoje! Buď vôľa Tvoja ako
v nebi tak i na zemi! Chlieb náš každoden-*

*ný daj nám dnes! A odpusť nám viny naše,
ako aj my odpúšťame vinníkom svojim!
I neuvoď nás do pokušenia, ale zbav nás
zlého! Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i slá-
va na veky. Amen.*

*Použitím viacerých prameňov:
Martin Šefranko*

*„Ak zostávate vo mne a moje slová zostávajú vo vás,
proste, čo len chcete, a stane sa vám“ (Ján 15,7).*

ZÁSADY MODLITEBNÉHO SPOLOČENSTVA ECAV

Modlitebné spoločenstvo (skratka MoS) je hnutie v Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku, ktorého členovia sa pravidelne modlia za duchovné prebudenie cirkvi a národa a tým podnecujú modlitebný život evanjelikov

Členmi spoločenstva sú veriaci ľudia, ktorí svojím podpisom na prihláške potvrdili, že prijímajú a s pomocou Božou chcú plniť tieto štyri zásady:

Pán Ježiš Kristus, Boží Syn, je mojim jediným Spasiteľom a zvrchovaným Pánom. Jemu patrí môj život.

Božie slovo Biblie v zmysle augsburského vyznania je pre mňa pravidlom viery a života. Čítam a študujem si ho denne a pod vedením Ducha Svätého chcem toto slovo žiť v rodine a v zbere.

V Modlitebnom spoločenstve chcem záväzne zotrvať, pravidelne v sobotu večer v určenú hodinu najmä medzi 19.-21. hodinou sa modlievať a očakávať vo viere na splnenie Božích sľubov o duchovnom prebudení v cirkvi a spoločnosti.

Podľa svojich darov a schopností od Boha mi daných, chcem byť svedkom o spasení v Kristu Ježišovi a to pri osobnej i masovej misii a evanjelizácii a brať na seba aj utrpenie pre meno Pána Ježiša Krista.

Chcem zostať verný zmluve Krstu Svätého, pestovať ducha ustavičného pokánia a čím častejšie pristupovať k stolu Pánovmu ako kajúci hriešnik.

MoS je súčasťou Vnútro-misijného výboru cirkvi a podlieha jeho vedeniu.

K pestovaniu duchovného spoločenstva sa členovia stretávajú vo svojich obvodoch a raz do roka na výročnej konferencii.

MoS na výročnej konferencii volí svojho vedúceho, jeho zástupcu, tajomníka a hospodára na dva roky.

Členovia MoS prispievajú dobrovoľne na potreby misijnej práce spoločenstva, ktoré má vlastný bežný účet.

Pečiatka MoS je obdĺžniková s textom: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava.

Tieto zásady prijala 2. Výročná konferencia MoS v Dolnom Kubíne dňa 28. septembra 1991 a boli schválené Generálnym presbyterstvom ECAV na zasadnutí dňa 30. novembra 1991.

ODKAZY VEDENIA MoS

1 Vzhľadom na 2. vlnu šírenia vírusu Covid-19 a tým spôsobeného malého záujmu o naše podujatie sme vo vedení MoS s ťažkým srdcom rozhodli o **zrušení** tohoročného **Biblicko-rekreačného týždňa** a s ním spojenej tohoročnej **konferencii Modlitebného spoločenstva**. Prosme Pána, aby sme ju mohli uskutočniť čoskoro – v jarnom termíne 2021.

2 Vo vydavateľstve ViViT vychádza veľmi užitočná kniha o vrúcnej modlitbe od Leonarda Ravenhilla: **Prečo prebudenie neprichádza?** Autor v knihe radikálne vyzdvihuje kľúčovú úlohu modlitby pre cirkev. Hneď v prvej kapitole píše: „Popoluškou dnešnej cirkvi sú modlitebné stretnutia.“ Kniha stojí 5,- €. Pridajme sa k modlitbám, aby sa dostala ku mnohým modlitebníkom.

3 Prosme Pána aj za rozšírenie **Tesnou bránou**, nech denne slúži na stretávanie s Jeho Slovom.

4 **Príhlášky** za členov a **zmeny** hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS.

5 **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena, resp. 4,- € iba za odber časopisu) posielajte zásadne na tento účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (rankovce@ecav.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

MODLITEBNÁ VÝZVA

Budúcnosť cirkvi je aj na nás... Samozrejme, keď si uvedomíme, že je hlavne na Ježišovi. Keď Ho voláme do diela. Keď Mu odovzdávame priestor na modlitbách. 2Tes 3,1: **Napokon, bratia, modlite sa za nás, aby sa Pánovo slovo rýchlo šírilo a oslavovalo všade tak ako u vás.** Myslime na mestá, kde nie sú zbory, alebo vymierajú a pravidelne sa za ne modlime. Prosme, aby sa slovo Pánovo rýchlo šírilo. A prosme vytrvalo...

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemicová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin